İlkeli Siyaset, Siyasetin İlkeleri ve Doktrinerlik s.11

Kadın Kadına 8 Martların Kökeni s.12

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL) SAYI: 2 (99) WWW.KOZONLINE.ORG

Proleter Devrimciler Tarihinde Kadın Hareketi

8 Mart bir mücadeleler tarihidir. Kadın mücadelesinin, diğer toplumsal mücadelelerin ve devrimsel anların kıvılcımı oluşunun tarihidir. Ve bu tarih bize göstermiştir ki kadınların mücadelesi insanlığın da mücadelesidir. Bunun ilk örneğini tarihteki ilk proletarya diktatörlüğü olan Paris Komünü'nün kurulmasında görebiliriz.

71'de Almanlarla yapılan savaş esnasında Fransa'da tam bir ekonomik çöküş yaşanmaktaydı. Savaş nedeniyle erkek işçilerin hemen hepsi silah altındaydı. Bu dönemde çalışan erkeklerin çoğu için tek gelir kaynağı Ulusal Muhafızlara ödenen, 1.50 Frank'lık ücretti.

s.12

12 Eylül Barajını Delmek için
Seçimlerde HDP'yi Destekleyelim

2015 seçimleri ya rejimi kilitleyerek Erdoğan'ı köşeye kıstıracak ya da ona bir can simidi uzatarak AKP'nin yeni saldırılarının yolunu döşeyecek. 2015 genel seçimi aynı zamanda solun rejimin seyrine müdahale etmek için ilk kez bu kadar büyük imkânlara sahip olduğu koşullar altında gerçekleşiyor.

Amerikancı çevreler AKP'nin seçim başarılarını, Erdoğan'ın "toplumu kutuplaştırma" becerisiyle açıklamaktadırlar. Halbuki bu sonuç HDP de dahil olmak üzere solun ezilen ve sömürülen yığınları Erdoğan'ın karşısına bir kutup olarak dikmekteki yetersizliğiden kaynaklanmaktadır.

Barajı aşmanın bir diğer koşuluysa yürütülecek çalışmayı, burjuva partilerinden farklı olarak, kitlesel bir seferberlik olarak yürütmektir. HDP adayları çevresinde yürütülecek bir seçim çalışması, AKP'ye karşı muhalefetin lafta kalmadığını gösterdiği oranda CHP'yle arasındaki ayrımları kalınlaştıracaktır.

KÖZ'ün Sözü

Barajı Aşmak için AKP'ye Karşı Emekçilerin Kitlesel Seferberliğini Solun En Geniş Eylem Birliği ile Örelim

Haziran'da 12 Eylül rejiminin en kritik seçim gerçekleşecek. Yaklaşan genel seçim derinleşen siyasi krizin içindeki en önemli dönemeçlerden biri olacak. 2015 seçimleri ya rejimi kilitleyerek Erdoğan'ı köşeye kıstıracak ya da ona bir can simidi uzatarak AKP'nin yeni saldırılarının yolunu döşeyecek. Dönemecin önemini arttıran sadece burjuva aktörlerin açmazlarının büyüklüğü değil, 2015 genel seçimi aynı zamanda solun rejimin seyrine müdahale etmek için ilk kez bu kadar büyük imkânlara sahip olduğu koşullar altında gerçekleşiyor.

s.8-9-10

Şah Fırat Operasyonu'ndan 28 Şubat Açıklamasına Seçim Süreci Kızışıyor

HDP'nin seçimlere parti olarak gireceğini açıklamasından itibaren gündeme HDP'nin barajı aşıp aşamayacağı, aşarsa ne tür gelişmeler beklenmesi gerektiği aşamaz ise neler olacağı hakkındaki tartışma ve spekülasyonlar oturdu. Şubat ayının son haftasına varıncaya kadar bu konu tartışmasız tüm medya ortamlarını işgal etti. Böylelikle HDP'nin barajı aşma ihtimalinin olduğunu düşünen ve hesaplayanların sayısı da artmaya başladı.

s.7

1 Mayıs Mahallesi Emekçileri Metal İşçilerinin Yanında s.5

Adore Oyuncak Fabrikası'nda Direniş Çadırı s.5

Tüm Bel-Sen'li Emekçilerden Kadın Cinayetlerine Karşı Güçlü Refleks s.4

Özgecanların Katili Akp s.4

İzmir'de Boykot Eyleminde Devlet Terörü s.4

Eğitimde Ayrımcılık ve Muhafazakârlaşma paneli s.3

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Okur/Yazar Mektupları

Dayanışma çağrımız Dokuz Eylül'de...

İçerisinde çalışma yürüttüğümüz kitle örgütlerinden biri olan Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Derneği için el ilanı dağıtarak tanıtım çalışması gerçekleştirdik.

İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi'nde başlattığımız tanıtım çalışması için öncelikle hem Özgür Yaşam'ı anlatan hem de üniversite öğrencilerine dayanışma faaliyetlerimizi aktaran bu çalışmalara omuz vermeye çağrı yapan bir metin hazırlayıp, el ilanı olarak iki bin adet bastırdık. Farklı günlerde Dokuz Eylül Üniversitesi'nin farklı fakültelerinde yaptığımız tanıtım çalışması sırasında üniversite öğrencilerine dayanışmanın öneminden bahsederken, var olan olanaklarımızı paylaşarak büyütme çağrısında bulunduk. Temas ettiğimiz öğrencilere özellikle Limontepe Mahallesi'nde yapacağımız eğitim dayanışması faaliyeti için ders anlatabileceklerini söyledik, bunun dışında merkez şubemizde de gerçekleşecek olan atölye, söyleşi, kurs ve farklı çalışmalar yapabileceğimizi, kurumumuzun kapısının herkese açık olduğunu belirttik.

Tanıtım çalışmamız sırasında Özgür Yaşam Derneği'nden daha önce haberdar olan kimselerle karşılaştığımız gibi, ders verebileceklerini söyleyen yahut farklı etkinlik ve çalışmalara katılabileceğini söyleyen öğrenciler de oldu.

İçerisinde çalışma yürüttüğümüz kitle örgütü için önemli bir zemin olan üniversitelerde düzenli bir çalışma yürütmek ve üniversitelerin bağını emekçi mahalleleriyle kurmak için kurumumuz bünyesinde Özgür Yaşam Derneği'ndeki üniversite öğrencisi arkadaşlarımızla birlikte bir üniversiteler komisyonu oluşturduk. El ilanı ve tanıtım çalışmamızı, aynı çalışmanın benzerini Ege Üniversitesi'nde tekrarlama kararı alarak sonlandırdık.

Ezilenler için Eğitim

Eğitim için Dayanışma!

İzmir'den Komünistler

Arzela Kültür Merkezi'nde panele katıldık

13 Aralık saat 15.30'da Bahçelievler Arzela Kültür Merkezi'nin gerçekleştirdiği, kadın şiddeti konulu panele katıldık. Panele katılan panelistler, kadınların mücadele tarihini, mücadelede hayatını kaybeden kadın devrimcileri ve bugün Rojava'daki kadın devriminden çıkarılması gereken dersler olduğu vurguladı.

Kadının istediği zaman engel tanımaz olduğu, mücadelede, öncü rol aldığı, bunun da en somut örneğinin Rojava, Kobanê Devrimi olduğu vurgulandı.

HDP'nin din, dil, mezhep, ırk ayrımı yapmadan tüm kadınları kucakladığı söylendi. "Tüm kadınlara çağrımızdır Arap, Çerkez, Kürt, Türk, Ermeni, Süryani… farklılıklarımız zenginliklerimizdir" denildi. "Herkesi HDP çatısı altında mücadeleye çağırıyoruz, HDP Kürt partisi değil, tüm halkların, partisidir" vurgusu yapıldı.

Kadınların yanı sıra erkeklerin de katıldığı panele ilgi yoğundu.

Bahçelievler'den Komünistler

KOMÜNİST KöZ YEREL SÜREKLİ AYLIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:

ZEYNEL DOĞAN

YÖNETİM YERİ:

OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLAK SOKAK ELİF İŞHANI KAT 2 DAİRE: 5

KADIKÖY –İSTANBUL

TEL: 0216 700 19 98

E-POSTA: kozonline@gmail.com

WEB ADRESİ: www.kozonline.org /www.kozonline.info

BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI DAVUTPAŞA CADDESİ GÜVEN SANAYİ SİTESİ C BLOK NO: 242 TOPKAPI-İSTANBUL

TEL: 0212 577 54 92

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde başka türlü bir üniversite çalışması

İstanbul Üniversitesi, özellikle de Beyazıt ve Laleli kampüsleri, uzun yılardır devrimci öğrencilerin etkili olduğu bir üniversite olarak bilinir. Gerçekten de İstanbul'daki diğer üniversitelere kıyasla İstanbul Üniversitesi'nde devrimci öğrencilerin kalabalık olduğunu söylemek yanlış olmaz. Fakat KöZ'ün arkasında duran komünistler ve bazı başka devrimci kurumlar olarak özellikle Hukuk Fakültesi'nde devrimci grupların toplam etkinliğinde bir azalma olduğunu fark ettik. Özellikle IŞİD saldırıları, devrimcilerle öteden beri her an gerilim yaşama potansiyeline sahip Aydınlık çizgisine bağlı TGB mensuplarının okuldaki etkinliklerindeki artışla birlikte bu gerçek hemen hemen tüm kurumların dikkatini çekti.

Beri yandan okulda öğrenciler arasında çalışma yürüten pek çok kurum bulunmasına rağmen bunlar esasında Türkiye Solu'nun bütününün kitle çalışması yürütürken yaşadığı sıkıntılardan kurtulmuş değillerdi. Bir kere okulda sayıca kuvvetli olan kurumlar başkalarıyla birlikte iş yapmak konusunda çok mesafeliydiler. Örneğin eğer bir kurum herhangi bir konuda faaliyet yürütmek amacıyla bir kulüp kurma niyetindeyse ve bunu tek başına başarabilecek kadar fazla öğrenciye ulaşabiliyorsa yapacağı çalışmayı ortaklaştırma yoluna asla gitmiyordu. Dolayısıyla ortada aynı işi yaptığını iddia eden bir sürü kulüp vardı, fakat bunlar genellikle bir yapının kendisine yakın unsurları içerisinde tutmak amacıyla kurduğu yerler, tabiri caizse siyasetlerin arka bahçeleriydi. Yani üniversite bileşenlerinin kendi sorunları etrafında örgütlendirilip örgütlü mücadele etmelerine imkan tanıyan, kısacası komünistlerin anladığı anlamda bir demokratik kitle örgütünün işleyişine benzer işleyişe sahip bir kulüp yoktu. Böyle olunca örgütlü ya da örgütsüz çevrelerin "başkasının bostanına" girip kendi ihtiyacı doğrultusunda örgütlenmesi mümkün olmuyordu. Bu da ister istemez üniversiteden doğabilecek bir muhalefetin parçalı hareket edebilmesine ve nihayetinde güdük kalmasına kapı açıyordu. Ayrıca çoğu devrimci yapının, okulda yürüttüğü ajitasyon ve propaganda faaliyetine muhatap olabilecek örgütlü (siyasi örgütlenmeler bir tarafa) bir kitle de yoktu.

Doğrusu biz de bu seneye kadar üniversitedeki siyasi gündeme çoğunlukla tesadüfen dahil oluyorduk. Üniversitede yürüttüğümüz bir kitle çalışması yoktu. Bu yılın başında ise yukarıda yaptığımız tespitleri akılda tutarak ve bunları bir kalkış noktası yaparakkitleleri üniversite sorunları üzerinden örgütlendirmeyi hedefleyen ve alan çalışmasını merkeze alan bir yerel yapı ile birlikte bir faaliyet başlattık. Ders notlarının ücretsiz paylaşıldığı bir masa açtık. Paylaştığımız notlar büyük bir ilgiyle karşılaştı, her gün kırk-elli adet not dağıttık ve bu dayanışma masası yaklaşık iki hafta boyunca açık kaldı. Bu esnada Çağdaş Hukukçular Derneği Öğrenci Hakları Komisyonu toplantılarına katıldık ve bu komisyonun üniversitelerde çalışmalar yapmak amacıyla bir kulüp kurma niyetinde olduğunu öğrendik. Orada bu çalışma ile bizim çalışmamızın aynı kulüp altında yürütülebileceğini söyledik. Bu komisyon vasıtasıyla çalışmamıza SDP'li arkadaşlar da dahil oldu. Ardından Devrimci Hareket ve DİP ile de birlikte hareket etmeye başladık. Toplumsal cinsiyet üzerine araştırmalar yapmak isteyen bir grup öğrenci de bizle birlikte hareket etmeye başladı ve çalışma imkanlarımızı genişletebilmek amacıyla biröğrenci kulübü kurma kararı aldık.

Kulübün kurulması için gereken resmi işlemler tamamlanırken pek çok kez bir araya gelip toplantı yaptık. Bunlarda adının Hukuk ve Dayanışma Kulübü olacağı kararlaştırılan kulübün not paylaşımı, birlikte ders çalışılabilecek çalışma gruplarının oluşturulması, kitap paylaşımı yapılması gibi gündemler kararlaştırıldı. Bununla birlikte çeşitli üniversitelerde çalışma yürüten grupların çalışmalarını koordine edebilmeleri amacıyla kurulacak olan UİDA (Üniversiteler Arası Dayanıma Ağı) toplantılarına da katılarak bu çalışmaları nasıl ortaklaştırabileceğimizi konuştuk. Kulübün işleyiş esaslarını tartıştığımız son toplantıda kulübün gündelik faaliyetini yürütmesini kolaylaştırması için bir yürütme seçildi. Ayrıca kulüpte faaliyet yürütecek olan arkadaşlarımız pek çok konuda çalışmak hevesinde idiler. Dolayısıyla muhtelif alanlarda çalışma yürütecek komisyonlar oluşturuldu. Şu ana kadar; okuldaki ve okul dışındaki taşeron işçiler ile ilgili çalışma yürütecek bir komisyon, cezaevleri ve cezalandırma kavramı ile ilgili çalışacak bir komisyon, kent ve çevre üzerine çalışacak bir komisyon, toplumsal cinsiyet hakkında araştırmalar yapacak bir komisyon ve hukuk fakültesi öğrenci ve mezunlarının karşılaştığı ve karşılaşabileceği sorunlarla ilgili çalışacak bir komisyon oluşturuldu.

KöZ'ün arkasında duran komünistler, şu zamana kadar yaptıkları tüm çalışmalarda devrimcilerin birlikte iş yapabilmelerinin olanaklarını arttırmaya çalıştılar. Biz de üniversitede yürüyen çalışma ile ilgili benzer bir ufka sahibiz. Bu yüzden sol akımların böyle bir çalışmayı ortaklaştırabilmesi, sorumluluğunu hep birlikte omuzlaması önemlidir. Ayrıca söz konusu çalışma üniversite çalışmasını üniversite bileşenlerinden yalnızca bir tanesini hedefleyerek örmeyecek. Özellikle işçilerin ve akademisyenlerin de bu faaliyetin bir parçası olabilmelerini sağlamaya çalışacağız.

Kurtuluş Yok Tek Başına,

Ya Hep Beraber, Ya Hiçbirimiz!

İstanbul Üniversitesi'nden Bir Komünist

"Küçük Kara Balıklar" belgesel gösterimi

Son zamanlarda Cizre'de yaşanan olaylarda çocuk yaşta birçok insan devletin polisi ve askeri tarafından öldürüldü.

Biz de Okmeydanı'nda bu gelişmelerle ilgili nasıl bir çalışma yapacağımızı ve insanlarda nasıl bir duyarlılık yaratacağımızı değerlendirirken yakın zamanda hazırlanmış olan ve 1992-2014 yılları arasında Kürdistan'da yaşanan çocuk katliamları ve geride kalanlar üzerinde bıraktığı etkiden bahseden "Küçük Kara Balıklar" isimli bir belgeselin varlığından haberdar olduk.

Mahallede bunu diğer siyasi kurumlarla ortaklaştırıp gösterimini yapmaya karar verdik. Yaptığımız çağrı sonucu HDP, ESP, SODAP, DHF ve Halkevi bizimle birlikte bu gösterimi yapmayı kabul etti.

Belgesel gösterimi ile ilgili afiş hazırlayıp mahallede belirli duvarlara ve esnaf camlarına yapıştırarak çağrı yaptık.

Her ne kadar çalışması aceleye gelmiş olsa da 1 şubat pazar günü Yüzçiçek Açsın Kültür Merkezi'nde yaklaşık 60 kişi ile gösterimimizi gerçekleştirdik.

Yaptığımız kısa bir açılış konuşması ve saygı duruşuyla başlayan etkinlik belgesel filminin bitmesiyle sona erdi.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Mitingten ozalite boykottan foruma seçim çalışması

Türkiye'de siyasi krizin derinleştiği, burjuva yönetim aygıtlarının işlemediği bir süreçten geçiyoruz. Her seçim sürecinde olduğu gibi bu seçim sürecinde de işçilerin emekçilerin önünde önemli bir fırsat durmaktadır. AKP'ye karşı muhalefetin parlamento ve sokak ayağının buluştuğu bir mücadeleye her zamankinden fazla ihtiyaç vardır.

Ne yazık ki ne yerel seçimler ne de cumhurbaşkanlığı seçimleri bu yönde kullanılamamıştır. Bu nedenle bu seçimlerde de dünkü siyasi görevler değişmemiştir.

Komünistler olarak bu siyasi görevi ancak komünist önder bir partinin yerine getirebileceğini biliyoruz. Bunu gösterebilmenin yolu parti ihtiyacına işaret eden pratik siyasi faaliyet yürütmekten geçer. Yürüttüğümüz pratik politik faaliyet aynı zamanda Türkiye'de ezilenlerin emekçilerin örgütlü mücadelesini yükseltmeyi önemseyenler ve bunu pratikte gösterenlerle de buluşmamızı sağlayacaktır.

Bu bilinçle hareket eden komünistler olarak seçim çalışmasını seçime sadece bir ay kala değil bugünden başlatmayı önümüze koyduk ve her türlü fırsatı bu yolda değerlendireceğiz.

İçinde çalışma yürüttüğümüz kitle örgütleri ve mahallede kurulan forumlar halk meclisleri gibi örgütlenmeler aracılığı ile siyaset yapma ve kendi mücadelemizi anlatma imkânları bulmaktayız.

ALEVİ MİTİNGİ VE KEÇECİ KÖYÜ GENÇLİĞİ İLE SOHBET

Birleşik Haziran Hareketinin ve Alevi örgütlerinin başlattığı "Laik ve Bilimsel Eğitim" kampanyasına ve miting çalışmalarına, içinde çalışma yürüttüğümüz kitle örgütünün katılmasını sağladık. Bu sayede BHH'nin toplantılarına katılıp pratik ve politik faaliyetler önerdik.

BHH'nin düzenlediği eğitim gündemli foruma katılıp; "AKP'nin eğitim gündemli saldırılarından Aleviler, Kürtler, işçiler nasibini almaktadır, bu saldırılara göğüs germenin yolu da bu saldırılara karşı mücadeleleri birleştirmektir" dedik. 13 Şubat'ta yapılacak okul boykotuna, mahallede bir okul belirleyerek, bu okul önünde basın açıklaması yapılmasını önerdik.

Bu forumun arkasından Alevi mitingine mahalleden Mayısta Yaşam Kooperatifi pankartı arkasında katıldık. Bu mitingden sonra mitinge katılan arkadaşları KöZ bürosuna davet ettik. Aynı zamanda Tokat Keçeci Köyü Gençliği olarak eyleme gelen arkadaşları da sohbete davet ettik. 40 kişinin katıldığı sohbet oldukça verimli geçti.

Öncelikle Keçeci Köyü'nde yıllardır yapılmaya çalışılan Alevilere yönelik asimilasyon saldırıları karşısında Keçeci Köyü'nün nasıl tepki verdiğini ve son durumun ne olduğunu sorduk. Söz alan bir arkadaş köydeki gelişmeleri aktardı. Köye imam gönderildiği ve vali, kaymakam, jandarmanın işbirliği içinde köylünün direncinin kırılması için uğraştıklarını aktardı.

Bu saldırıya karşı Keçeci Köyü'nün ilk defa bu kadar örgütlü olması ve saldırılara örgütlü bir şekilde eylemlerle yanıt vermesi oldukça önemli bir gelişme. Keçeci köyü nüfusunun büyük çoğunluğu göç ederek İstanbul'un varoşlarına yerleşmiş, Kıraç, Sarıgazi, Sultanbeyli, Dudullu gibi bölgelerde inşaat ve tekstilde çalışmaktalar. Eyleme gelenler de gene bu saydığımız bölgelerde yaşayan arkadaşlardı. Keçeci Köyü'nde bu örgütlenmeyi sağlayan ve buna destek verenler ise inşaat işinde çalışanlar veya gittikleri üniversitelerde Gezi Ayaklanması'na katılanlardı.

Biz de konuşmamıza Keçeci Köyü'nün yaşadıkları bu sorun karşısında örgütlü hareket etmesinin oldukça önemli olduğunu vurgulayarak başladık. Bugün AKP eliyle devletin bütün ezilenlere saldırmakta olduğunu ve bu kesimleri sindirmeye çalıştığını ifade ettik. Nasıl Gezi'de ezilenler bir araya gelmiş mücadele etmişlerse bugün Keçeci gençliğinin yapması gereken de bu olmalıdır, dedik. Diğer ezilen kesimlerle mücadeleyi birleştirmenin önemli olduğunu Kürtlerin Alevileri, Alevilerin Kürtleri sahiplenmesi ve mücadelelerine dahil olması gerektiğini ifade ettik. Ancak o zaman Alevilerin de Kürtlerin de kazanacağını söyledik.

Sonrasında ise sözü seçimlere getirdik. Bugün işçi ve emekçilerin mücadele alanlarından biri olan seçimlerin yaklaşmakta olduğunu bu seçimlerde Alevilerin alacağı tutumun HDP'den yana olması gerektiğinin altını çizdik.

Bunun üzerine arkadaşlar bize şunları söyledi: "HDP Alevilere gerektiği gibi yaklaşmıyor, gerektiği gibi destek olmuyor. Selahattin Demirtaş'ın konuşmaları oldukça önemli lakin sürekliliği yok onun da. Öcalan ise Newroz'da yayınlanan mesajında bir kez bile Alevilerden bahsetmedi. Kürt dedi, Çerkez dedi, Müslüman dedi ama Alevi demedi. Sonrasında da Selahattin Demirtaş Öcalan'ın dediklerine tamamen katıldığını söyledi. Burada bir çelişki var." Arkasından da HDP'nin Gezi'yi sahiplenmemesini eleştirerek, biz nasıl güvenip HDP'ye oy vereceğiz, dedi.

Biz de bunun üzerine şunları ifade ettik: "Tabi ki HDP'li vekiller yapılması gerekenlerin çok azını yapıyorlar. Daha fazlasını yapmaları mümkün. Vekillere oy verdik, gerisi onlara kalsın demek yanlış olur. Onların mecliste verdikleri mücadeleyi sokakta onlarla vermeliyiz. Örgütlü bir eylemlilik oluşturmalıyız. Ayrıca biz HDP ye oy isterken onlara kefil olmuyoruz. Onları denetlemek onlara oy verenlerin görevi olmalıdır. Onlardan daha fazlasını beklemek hakkımız, bunu da sokakta, tüm mücadele alanlarında dillendirmek ve onları yanımızda olmaya çağırmakla yükümlüyüz."

Bir arkadaş ise diğer burjuva partilerden ne farkı var, parlamentoya girince değişiyorlar, diye sordu.

Bu konu da ise; "HDP'yi asla bir burjuva partisi ile karıştırmamak lazım. HDP istese bile burjuva parti olamaz. Yanlışları olabilir lakin bu burjuva partisi olduğu anlamına gelmez. Zira CHP, AKP, MHP bilfiil patronlardan emir alıyorken ve patronların lehine siyaset yapıyorken HDP böyle bir parti değildir. Zaten HDP'nin tabanı oldukça dinamik ve politik bir taban. HDP'ye oy verenler aynı zamanda denetlemeyi bilen bir taban ve HDP üzerinde ayrı bir basınç yaratmaktadır." dedik.

Bu sohbet hem seçim çalışmasının ilk örneği olmuş oldu, Alevi bir kesimden, HDP'ye oy isteyecek ve bunun propagandasını yapacak araçlarımız olduğunu gösterdi. Ayrıca politik ilişkilerimize nasıl seçim çalışması yapılması gerektiğini, aslında yapılması istendiği oranda ezilenlerin birleşik mücadelesini örmenin mümkün olduğunu gösterdik.

13 ŞUBAT OKUL BOYKOTU

Mayısta Yaşam Kooperatifi BHH Ümraniye ve 1 Mayıs Mahallesi meclis toplantılarına katıldı. Bu toplantılarda yapılacak boykotun aktif bir şekilde yapılması gerektiğini vurguladı. Bu yüzden bir okul belirlenmesini ve mahalleden bu okula yürüyüş yapılmasını önerdi. Öneri toplantıya katılanlar arasında olumlu karşılansa da bu toplantıdan karar çıkmadı. Bu kararı ancak 1 Mayıs Mahallesi meclis toplantısında alabiliriz, dendi. Biz bu toplantıya da katıldık ve bu öneriyi bir kez daha dillendirdik. Bu toplantıda da çeşitli bahanelerle bu öneri kabul edilmedi. Kararın alınması boykottan bir gün öncesine bırakıldı. Boykottan bir gün önce ise 1 Mayıs Mahallesi BHH meclisi kararı aldı lakin ne duyurusu yapıldı ne de çalışması yapıldı.

Mayısta Yaşam Kooperatifi gene de bu basın açıklamasına imkânları doğrultusunda katıldı. "Zorunlu din dersine hayır!" yazan ozalitlerle öğrenciler ve hocalar olarak katıldı. Bu çalışmalar sayesinde BHH hareketi ile pratikte bağ kurmuş ve yeni faaliyetlerin yapılmasının önünü açmış olduk.

SEÇİM GÜNDEMLİ OZALİT VE BROŞÜRLER

Henüz mahallede HDP/HDK dahil herhangi bir seçim çalışması başlatılmadı. Herhangi bir toplantı çağrısı da yapılmadı. Lakin biz onları beklemeden mahallede HDP'ye oy isteyen ozalit çalışmaları yaptık. Çevremizdeki ilişkileri de kattığımız bu ozalit çalışması mahallede oldukça görünür oldu. Bu sayede söylediklerimizi pratiğe de yansıtmış olduk.

Ozalitlerden sonra HDP'li Kürt emekçiler bizi gördükleri yerde, "seçim çalışmasına başladınız galiba biz de sorumluluk almak istiyoruz haber verin", dediler. Bu talep ile bile anlıyoruz ki kitleler asla siyaset yapmaktan kaçmıyor, onları çekip çevirecek bir örgütlenme bekliyorlar.

Komünistler olarak bu ozalitleri haftada bir gerçekleştireceğiz. Bildiriler çıkartacağız. Bu çalışmalara çevremizdeki politik ilişkileri katmayı önceliğimiz olarak koyduk. Bu politik ilişkilerle ise sadece pratikte iş yapmak değil aynı zamanda Komünist Enternasyonal belgelerinden kararlar ve tezleri okuyup tartışacağız. Komünistlerin seçimlere nasıl baktığını işleyeceğiz.

DENİZ GEZMİŞ PARK FORUMU

Uzun zamandır toplanmayan Deniz Gezmiş Park Forumu toplanmaya başladı. Site ve Esenevler Mahalleleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği yıkım karşıtı çalışmaları mahallenin diğer kısımlarında da artırmak gerektiğini bunun için 1 Mayıs Mahallesi Halk Meclisini toplamak gerektiğini söylediler. Biz ise, şu anda Halk Meclisini toplamanın zor olacağını söyledik. Bizim önerimiz Deniz Gezmiş Park Forumunu toplamak ve bu forumu işlettikten sonra halk meclisini toplamak yönünde oldu.

Dernekten arkadaşlar bu öneriyi kabul ettiler ve Deniz Gezmiş Park Forumu'nun toplanma çağrısı yapıldı. Bu toplantıya HDK, Alınteri, Kaldıraç, SODAP, KöZ ve Site ve Esenevler Derneği katıldı. Şimdiye kadar iki kez yapılan toplantıda mahallenin diğer kesimlerine kentsel dönüşümü anlatmak gerekir, dedik. Bunun için Site ve Esenevler Derneği bir yazı hazırladı. Bu yazı çoğaltıldı ve mahallede evlere girilerek dağıtılacak. Bizler de bu çalışmayı seçim çalışmamızla birleştireceğiz, yazıyı dağıtırken AKP'nin evlerimize göz koyduğunu ve bunu engellemek için seçimlerde HDP'ye oy vermek gerektiğini propaganda edeceğiz.

Devrim İçin Devrimci Parti

Parti İçin Komünistlerin Birliği!

1 Mayıs Mahallesiden Komünistler

Tuzlada Kobanê kutlaması

Kobanê'deki IŞİD çetelerinin temizlenmesinin ardından kutlamalar Aydınlı Mahallesi'nde de yapıldı. HDP'nin çağrısı üzerine sevinci paylaşmak isteyen herkes 26 Ocak Pazartesi günü Tepe Durağı'nda saat 19.00'da buluştu. Bizlere ise kutlamalardan bir saat öncesinde haber verildi.

Kutlama alanına gittiğimizde müzikler çalıyor ve insanlar halay çekiyordu. HDP eş başkanları sırayla konuşma yaptılar. Konuşmalarda Yunanistan'da seçimleri kazanan SYRZA'dan da bahsedilerek "Yunanistan'ın Selahattin Demirtaş'ı seçimleri kazandı. HDP'nin meclise gireceğinden hiçbir şüphemiz yok." denildi. Kobanê'de kazanılan başarının da verdiği moral ile çalışmaların daha aktif yapılmasının önünde hiçbir engel olmadığı söylenerek herkesin seçim çalışmalarına aktif bir şekilde katılması istendi. "Gün geldi, devran döndü, halk hesap sordu; Biji berxwedane Kobanê; Biji berxwedane YPG-YPJ" gibi sloganlar atıldı.

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak böyle bir kutlamanın seçim çalışmasına dönmesi gerektiğini, orada seçimlerin vurgulanmış olmasının önemli gördük. "Yasaksız, Barajsız, Tehditsiz Seçim; Kobanê'nin Ateşi AKP'yi Yakacak" sloganlarını attık. Kutlamalara Esenyalı Gençlik Kültür Evi de yürüyüşle, sloganlarla gelerek destek verdiler.

12 Eylül'ün Seçim Barajını Aşmak İçin Oylar HDP'ye!

Tuzla'dan Komünistler

Eğitimde ayrımcılık ve muhafazakârlaşma paneli

Mayısta Yaşam Kooperatifi 28 Şubat Cumartesi günü "Eğitimde Muhafazakârlaşma ve Ayrımcılık" başlıklı bir panel düzenledi. 1 Mayıs Mahallesi Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde gerçekleştirilen panelde Birleşik Haziran Hareketi (BHH) adına Halil Selimoğlu, HDK adına Alaaddin Dinçer, Mayısta Yaşam Kooperatifi adına ise Gürkan Çınar konuştu.

Mayısta Yaşam Kooperatifi adına söz alan Gürkan Çınar, AKP'nin eğitim politikalarının Türk-İslamcı 12 Eylül zihniyetinin bir devamı ve en karanlık uygulamaları olduğunu vurguladı. Mayısta Yaşam Kooperatifi'nin taleplerinden, mücadelesinden ve pratiğinden bahsetti. Bugün eğitim başlığında mücadeleyi gündemine alan kesimlerin bir arada durmalarının gerekli olduğunu, yıpranmış ve yıprandıkça tahammülsüz hale gelen bir iktidara karşı ortak mücadeleyle başarıya ulaşılabileceğini belirtti. Bu gerekliliğin aynı zamanda bu kesimlere sorumluluk yüklediğinden söz etti. Geçtiğimiz günlerde gerçekleştirilen mitingin ve boykotun kamuoyu yarattığını ve ses getirdiğini fakat daha iyi bir şekilde gerçekleşebilmesinin mümkün olduğunu da söyledi.

BHH adına konuşan Halil Selimoğlu ise 1923'te kurulan cumhuriyetin pozitivist bir eğitim anlayışı getirdiğine fakat ilk imam hatip okulunun da 1933'te açıldığına ve sol bir darbe olarak anılan 1960 darbesinin de eğitimde iyi bir pratik sergilemediğine değindi. AKP'nin sacayaklarından birinin zorunlu din eğitimi olduğunu ve imam hatip okullarının eğitim sisteminin merkezinde olduğunu ve model olarak konulduğunu söyledi. Bugün mücadelenin kendi meşru zeminini yarattığını; laik, bilimsel ve anadilde eğitimin öne çıkarılması gereken bir konu olduğunu ve boykotu da bir uyarı boykotu olarak başarılı gördüğünü belirtti.

HDK adına konuşan Alaaddin Dinçer ise eğitimin içinde bulunduğu sorunlardan bahsettikten sonra eğitim konusunun AKP iktidarının en başarısız olduğu konulardan biri olduğunu ve bu konudaki bu mücadelenin başarıya ulaşma şansının yüksek olduğunu söyledi. Bunun için ezilen kesimlerin bir araya gelebilmesi gerektiği fakat pratikte Alevilerin anadilde eğitim sorununa Kürtlerin ise laik ve bilimsel eğitim sorununa karşı mücadeleyi yeterince sahiplenmediğini belirtti. Boykot eyleminin de kimi yerel ler dışında başarısız gerçekleştiğini düşündüğünü söyledi.

Dinleyicilerin soruları daha çok, seçim öncesi eğitim alanındaki çalışmaları birleştirerek, çalışma yürütenlerin ortak talepler belirlemesini öne çıkaran vurgularla, konuşmacı kurumların seçim sürecindeki tutumunu öğrenmeye dönüktü.

Panel 60 kişilik bir katılımla gerçekleşti. AKP'nin eğitim alanındaki saldırılarının arttığı bir dönemde Mayısta Yaşam Kooperatifi de bu konuda mücadele veren kesimlerle bir araya gelmek, kendi imkanları elverdiğince onları bir araya getirmek ve mücadeleyi ortaklaştırmak niyetinde. Nitekim dinleyicilerden gelen sorular ve görüşler de bu ihtiyacı ve talebi somutlar nitelikteydi. Panelistler de aynı görüşteydiler. Kooperatif açısından da, gerçekleştirilen panel bu ihtiyacı gidermek adına mütevazı bir başlangıç oldu.

Mayısta Yaşam'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Tüm Bel-Sen'li emekçilerden kadın cinayetlerine karşı güçlü refleks

Üniversite öğrencisi Özgecan Aslan'ın vahşice katledilmesi üzerine 16 Şubat Pazartesi günü İzmir Büyükşehir Belediyesi ve bağlı kuruluşlarında çalışan KESK'e bağlı Tüm Bel-Sen'li emekçiler AKP iktidarında giderek artan kadın cinayetlerine karşı refleks bir eylem örgütlediler. İşe giriş saatinde emekçileri kapıda karşılayan sendika üyesi kadın emekçiler kokart ve siyah kurdele dağıtarak günün erken saatlerinden itibaren çalışmaya başlayarak eylem çağrısını muhataplarına ulaştırdılar.

Saat 11.50'de belediye önünde buluşan ve

çoğu kadın 250'yi aşkın kamu emekçisi ve belediye çalışanı, "Yasta Değil İsyandayız; Tecavüzcü Devlet İstemiyoruz" dövizleri taşıdı. Protestoda, "Yasta Değil İsyandayız; Özgecan'ın Katili AKP Düzeni; Erkek Vuruyor Devlet Koruyor; "Özgecan'ın Hesabı Sorulacak!" sloganları atıldı. Yapılan açıklamada şu noktalar vurgulandı:

"Geçen günlerde basına yansıyan üniversite öğrencisi Özgecan'ın vahşice cinsel saldırıya uğrayıp öldürülmesi ülkemizdeki erkek terörünü bir kez daha gözler önüne sermiştir. Bu vahşet ne ilk ne sondu. Özgecan'ın katledilişi bardağı taşıran son damla oldu.

Ülkemizde yaşanan tüm bu cinayetlerde, yıllardır kadın ve erkeğin eşit olmadığını her fırsatta dile getiren AKP iktidarının sorumluluğunun büyük olduğunu biliyoruz. Kadınların, erkeklerin mülküymüş gibi gösterilmeye çalışılması, 'kadın erkek eşit değildir' söylemleri devlet politikası haline gelmişken, erkekler de 'onlara dilediğinizi yapabilirsiniz' mesajını almakta, kendilerinde hak gördüklerinden evde, sokakta, metroda, otobüste kadınlara saldırmaktan çekinmemektedirler.

Devlet yetkilileri, kadın cinayetlerini durdurmak için alabileceği onca önlem varken, kadınların taleplerine kulak tıkayan bir anlayışla (idamın geri getirilmesi gibi) kendi yöntemlerini dayatmaya çalışmaktadırlar. İdamın geri getirilmeye çalışılması fırsatçılıktan başka bir şey değildir. 'Hadım etmek', 'idam etmek' gibi tehditleri kadınların her gün maruz kaldığı erkek şiddetini yalnızca tekil olaylar olarak algılamaya, saldırganları insanlıktan çıkmış üç beş canavar olarak göstermeye yarıyor.

Oysa biz biliyoruz ki erkek şiddeti, yalnızca haberlerde yer bulabilen vahşi hikayelerden ibaret değil. Erkek şiddeti her gün sokakta, evde, minibüste, iş yerinde, yaşadığımız her yerde… Bizler Özgecan'ı, katledilen kadınları, yıllarca süren davalarda tecavüzcüleri aklanarak hayatı karartılan N.Ç. gibi nice kız çocuğunu, savaşlardan kaçarak sığındıkları yerlerde ikinci eş olarak satılan, fuhuşa zorlanan ve adları bilinmeyen mülteci kadınları, yargıdan koruma talep etmesine rağmen şikayeti dikkate alınmadığı için sokak ortasına erkeklerce katledilen kadınları hiçbir zaman unutmayacağız. Erkek-yargı-devlet hesap verene, failler en ağır cezaya mahkum edilene kadar her

yerde mücadele edecek ve bu davanın takipçisi olacağız."

Tüm Bel-Sen'li emekçiler bu eylemle, sınıf mücadelesinin ve ezilenlerin gündemine giren her konuda diri refleksler üretmeye devam ettiklerini yeniden gösterdiler.

Kadın Cinayetleri Politiktir!
Katillerden Hesabı Örgütlü Kadınlar Soracak!

İzmir'den Komünistler

Özgecanların katili AKP

1 Mayıs Mahallesi'ndeki yöre dernekleri Özgecan Aslan nezdinde tüm katledilen kadınlar için "Yasta değil, isyandayız" şiarıyla eylem çağrısı yaptılar. Yozgat Çazder' den arkadaşlar bu eylemi haber verip, bizden destek istediler. O sırada kooperatifte ders işleyen ortaklarla bu eyleme teknik destek vermekle kalmayıp, katılmaya da karar verdik. Çazder' den arkadaşları kooperatife davet ettik, hep birlikte pankart ve dövizler hazırladık. Pankarta "Özgecanların Katili AKP' dir. 1 Mayıs Mahallesi Kadınları" yazdık. Dövizlere ise "Kadın Erkek El Ele Mücadeleye; AKP'den hesabı emekçiler soracak; Yasta Değil İsyandayız; Tecavüzcüleri, Katilleri Ödüllendirenler Değil Bir Arada Duran Kadınlar Cezalandıracak; Kadınların Katili AKP'nin Devleti" yazmaya karar verdik ve hep birlikte hazırladık. Sloganlarımızı da oluşturduk. Sloganlarımızda şunlar vardı: "Kadınlara Kalkan Eller Kırılsın; Yasta Değil İsyandayız, Kadınların Katili AKP'nin Devleti; Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz".

Bu sırada diğer arkadaşlar, öğrenci ailelerini ve hocalarını arayıp eyleme davet ettiler. Saat 15.00'da son durakta başlayan yürüyüş, yöre dernekleri ile bizim hazırladığımız kadın mücadelesini öne çıkaran sloganlar eşliğinde devam etti. Yolda kadınlar ve erkekler hep bir ağızdan "kadın

erkek el ele mücadeleye" diye haykırdı. Normalin üstünde uzun bir güzergâhta yapılan yürüyüşe her dakika katılım arttı. Kooperatif olarak kısa zamanda hazırlanmamıza rağmen 25 kişi katıldık. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı. Eylemin sonunda basın açıklaması okundu. Sonrasında Mayısta Yaşam olarak bir araya gelip eyleme katılanlarla 28 Şubat Cumartesi günü saat 17.00'da yapacağımız panelin bildirisini dağıttık. Arkasından mahallenin duvarlarına panelin afişlerini asıp kooperatife geçtik.

Kadın Erkek El Ele Mücadeleye!

Mayısta Yaşam'dan KöZ Okurları

AKP'nin yolsuzlukları protesto edildi

Şirinevler Meydanı'nda 17 Aralık yolsuzluk ve rüşvet skandalları ile ilgili basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemden bir gün önce HDP ilçe örgütü çağrısı üzerine HDP birleşeni olmayan siyasetlerle toplantı gerçekleştirildi.Toplantıya KöZ, HDK, HDP, Halkevleri katıldı. 17 Aralık skandalıyla ilgili Şirinevler Meydanı'nda, basın açıklaması ve oturma eylemi yapma kararı alındı.

Hava muhalefetinden ötürü oturma eylemi yapılamasa da eylem saati geldiğinde 200-250 kişiye yakın bir kalabalık vardı. Basın açıklaması "Halk İçerde Hırsızlar Dışarda; Yaşasın Halkların Kardeşliği; Bijî Yekbûna Gelan, Bijî Biratiya Gelan, Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek" sloganlarının, ardından HDP ilçe eş başkanı Canan Can basın metnini okudu. Can şöyle konuştu:

"… 12 yıldır bu halkın emeğini, ortak zenginliklerini, geleceğini beraberce yağmaladılar. Eşlerini, çocuklarını, yeğenlerini, eniştelerini "iş" sahibi yaptılar; 5 milyon kişiyi işsiz bıraktılar. İşçinin emeğini, köylünün deresini, öğrencinin okulunu, hastanın ilacını, emekçinin evini elinden aldılar.

Teşvik istiyen patronlara milyonlarca dolar verenler, hakkını isteyen işçiye gazla, jopla, TOMA'yla saldırdılar. 12 yıldır yollarını beraber buldular. Beraber yürüdüler. Beraber yürüttüler. Beraber saldırdılar. Beraber öldürdüler. Beraber sömürdüler. İktidar dalaşına düşüp de birbirilerinin pisliğini ortaya döktüklerinde ne şaşırdık ne de seyirci kalacağız!"

Can'ın konuşmasını "Bu topraklar üzerinde katlettikleri insanların, yağmaladıkları kentlerin, doğanın talan ettikleri emeğimizin hesabını soralım! AKP'siyle Cemaat'iyle halka karşı işledikleri suçların hesabını soralım! AKP'sini de Cemaat'i de def edelim. Bu yalan, talan, hırsızlık ve zulüm düzenini ortadan kaldırmak için, sistemle yarası olan herkesle mücadeleyi büyütelim." çağrısı yaparak noktaladıktan sonra, bir arkadaş Diyarbakır'ın Sur İlçesi'nde polis tarafından infaz edilen, 16 yaşındaki Kadir Çakmak'la ilgili açıklama yaptı ve sloganlarla eylem son buldu.

Bahçelievler'den Komünistler

Alevileri Kürtleri yok sayan, Kadını eve kapatan AKP'ye karşı birleşelim

Çalışma yürüttüğümüzüz Mayısta Yaşam Kooperati'inde 8 Şubat'ta yapılacak olan Alevi örgütleri ve Eğitimsen'in çağrısını yaptığı "Laik Bilimsel Anadilde Eğitim" mitingini gündem ettik.

Varoşlarda uzun yıllardır eğitim sorunu üzerinden dayanışma ve mücadele temelinde yürütülen kitle çalışmasının eğitimi gündeme alan bir mitinge kendi talepleri ile katılmasını önemsedik.

Kooperatif yönetim toplantısında mitingin gündem olmasını sağlayarak eylem hazırlığını yapacak bir ekip oluşturduk. Birkaç günlük bir çalışmayla katıldığımız mitingde "Alevileri Kürtleri Yok Sayan, Kadını Eve Kapatan AKP'ye Karşı Birleşelim" şiarını öne çıkaran pankartımızı taşıdık. Aynı zamanda hazırladığımız dövizlerde AKP'nin eğitim alanındaki gerici politikalarına karşı taleplerimizi ifade ettik.Oldukça canlı geçen mitinge çok kısa vakitte yaptığımız hazırlığa rağmen kortejimizde4 şubeden kooperatif ortaklarının katılımıyla 80 kişilik bir kitle yürüdü.

Mayısta Yaşam'dan Komünistler

Cizre'deki çocuk katliamları protesto edildi

Devlet Cizre'de son bir ayda altısı çocuk yedi kişiyi katletti. En son 12 yaşındaki Nihat Kazanhan katledildi. Nihat Kazanhan'ın katliamından sonra Kürdistan'da ve Türkiye'nin birçok ilinde bu katliamları protesto eden eylemler gerçekleştirildi. Bu eylemlerden bir tanesi de 18 Ocak günü saat 15.00'te Esenyurt HDP ilçe örgütü ile Esenyurt HDK ilçe meclisi tarafından örgütlendi. 250 kişinin katıldığı basın açıklamasında bu katliamı protesto eden sloganlar atıldı. Basın açıklamasına geçilmeden önce HDP Esenyurt Eş Başkanı Mahmut Çakar bir açıklama yaparak Esenyurt emniyetinin HDP yöneticileri ve üyelerine yönelik ajanlaştırma faaliyeti yürüttüğünü, hiçbir HDP'li arkadaşın bundan sonra emniyetin çağrısı ile emniyet müdürlüğüne gitmemesi gerektiğini ifade etti. Basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Berkin'den Nihat'a Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak!

Esenyurt'tan Komünistler

İzmir'de boykot eyleminde devlet terörü

13 Şubat günü "Laik, Bilimsel, Anadilde Eğitim İstiyoruz!" şiarıyla, başta Alevi kurumları, Birleşik Haziran Hareketi ve KESK'e bağlı Eğitim-Sen olmak üzere, pek çok kitle örgütü ve siyasal yapının örgütleyicisi olduğu okul boykotunun İzmir'deki sokak ayağı açık bir devlet terörüne sahne oldu.

Saat 12.00 itibari ile Basmane Meydanı'nda toplanan ve "AİHM kararları uygulansın! Zorunlu din dersleri kaldırılsın! İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri" pankartı arkasında buluşan, çoğunluğu eğitim emekçilerinden ve lise öğrencilerinden oluşan yaklaşık iki bin kişilik kitle Konak'a yürümek isteyince polis barikatı ile karşılaştı.

Haziran Ayaklanması'nın ardından neredeyse fiili olarak özgürce kullanılan toplanma ve yürüyüş hakkı konusundaki genişlemiş kazanımlara yönelik, bir yıldır son derece saldırgan bir tutum izleyen İzmir polisi, İzmir'deki yönelimini bu eylemde de sürdürdü. Yoğun bir polis yığınağı ile kitleyi abluka altına alan polis, olası bir müdahalede kitlenin kaçabileceği noktaları dahi bariyerlerle kapatmaya çalışmıştı.

Giderek kalabalıklaşan coşkulu kitlenin Konak'a yürüme iradesini kırmak üzere polisin ardı ardına yaptığı, bu yürüyüşün yasal olmadığı yönündeki anonsları Eğitim-Sen temsilcilerinin yaptığı karşı anonslarla cevaplandı. Esas olarak kitleyi provoke etme girişiminde bulunanın İzmir polisi olduğuna ve bu yürüyüşün engellenmesi girişiminin anayasal bir hak ihlali olduğuna değinen, Gezi'den Kobane'ye yaşanan direnişlere atıfta bulunan ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Polisin tacizlerine ve tehditlerine rağmen saat 13.00'e doğru emekçiler barikata yüklendi ve polis saldırısı başladı. Son dönemdeki saldırgan tutumun yansıması olarak polis kitleye müdahale etmekle kalmadı, Fuar'ın içine doğru kaçan yüzlerce insan polisin coplu saldırısına maruz kaldı. Düşen ve yaralananları dahi coplarla dövmeye devam eden polislerin işkenceyi sokağa taşıyan tavrı sonucunda onlarca kişi yaralandı, yetmişi aşkın kişi gözaltına alındı. Bunlarla yetinmeyen polis Fuar'ın içindeki binalara sığınan kişileri yakalamak ve darp etmek üzere de saldırmaya devam etti.

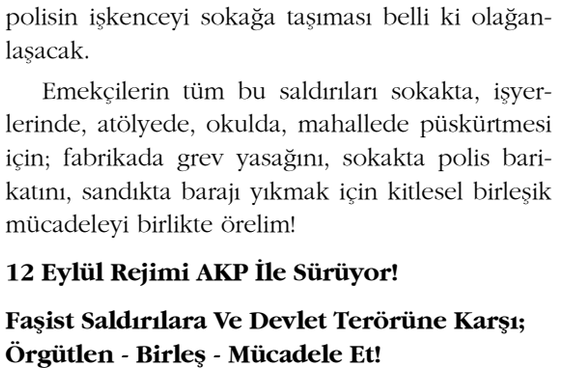

Zayıfladıkça hırçınlaşan AKP güç kaybettikçe, akıbetini iktidarın geleceğine bağlayanların saldırganlaşması, devlet terörünün gemi azıya alması ve polisin işkenceyi sokağa taşıması belli ki olağanlaşacak.

Emekçilerin tüm bu saldırıları sokakta, işyerlerinde, atölyede, okulda, mahallede püskürtmesi için; fabrikada grev yasağını, sokakta polis barikatını, sandıkta barajı yıkmak için kitlesel birleşik mücadeleyi birlikte örelim!

12 Eylül Rejimi AKP İle Sürüyor!

Faşist Saldırılara Ve Devlet Terörüne Karşı; Örgütlen - Birleş - Mücadele Et!

İzmir'den Komünistler

1 Mayıs Mahallesi emekçileri metal işçilerinin yanında

AKP işçi düşmanı olduğunu bir kez daha gösterdi. Soma'da yüzlerce işçiyi katleden AKP patronların yanında olduğunu göstererek, daha önce Paşabahçe cam işçilerinin grevini yasakladığı gibi bu kez de metal işçilerinin grevini yasakladı. Milli güvenlik tehlikeye girer dediği grevi 12 Eylül Anayasası'ndan güç alarak engelledi.

Kısa zamanda Türkiye'nin birçok yerinde metal işçilerine destek eylemleri düzenlendi. 1 Mayıs Mahallesi'nde de metal işçilerinin mücadelesine sahip çıkıldı. HDP'nin çağrısıyla bir araya gelen siyasetler mahallede karakol durağından merkez durağına kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Eyleme HDP, KöZ, ve Kaldıraç katıldı.

Eylemden bir gün önce haberimiz olması nedeni ile çalışmasını yeteri kadar yapamadık. Döviz ve ozalitler hazırladık. Toplanma yerine gittiğimizde kendi kortejimizi oluşturarak ara sokaklarda yürüyüş gerçekleştirdik. Ajitasyon konuşması yaparak mahalleliyi eyleme davet ettik. Ajitasyonlarımızda AKP'nin Kürtlere işçilere Alevilere saldırdığını, birleşik mücadeleyi örmek gerektiğini, ezilenlere yapılan saldırıyı ortaklaşarak püskürtmek gerektiğini vurguladık. Kobane'de IŞİD'i besleyen AKP'yi örgütlü mücadelemizle yeneceğimizi vurguladık. Katil Erdoğan'dan hesabı emekçilerin soracağını söyledik. "AKP 12 Eylül Anayasasıyla Grev Hakkımızı Gasp Ediyor! 12 Eylül Anayasasını da AKP'yi de Çöpe Atmak için Birleşik Mücadeleye" yazılı ozaliti eylem sırasında açtık.

Dövizlerimize ise "AKP Kürtlere Alevilere İşçilere Saldırıyor Birleşik Mücadeleye", "Kobane'de Yenilen AKP'yi Devirmek için Birleşik Mücadeleye" yazdık.

Yürüyüş boyunca da "AKP'den hesabı emekçiler soracak, metal işçisi yalnız değildir; Yaşasın sınıf dayanışması; Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganlarını attık.

Ajitasyon konuşmalarında ise 12 Eylül Anayasası'nın gericiliğine dayanarak yasalar çıkaran grevleri yasaklayan AKP'yi de 12 Eylül Anayasası'nı da çöpe atmanın yolunun sokaktaki mücadele olduğunun altını çizdik. Kobane'ye saldıran AKP şimdi de işçilere saldırıyor, diyerek Kürtlerin işçilerin birleşik mücadelesini öne çıkardık.

Düzen siyasal krize girmiş iken, düzenin bekçileri anayasa değiştirmek gerekiyor deyip 12 Eylül Anayasası'nın bütün nimetlerinden faydalanmaya devam ediyor. Bugün ezilenlerin mücadelesini sahiplenenler, ezilenlerin lehine bir anayasa yapılmasının mücadelesini vermeli ve bu yönde ezilenleri seferber etmelidir. Anayasa yapmanın yolunun da kurucu meclisten geçtiğinin propagandasını yapmalıdır.

Böyle bir siyasi görevi ancak komünist önder bir partinin yapacağı bilinciyle hareket eden komünistler, bulundukları her alanda bu talebi yükseltecekler.

Anayasa için Kurucu Meclis,

Kurucu Meclis için Yasaksız Barajsız Tehditsiz Seçim!

AKP'den Hesabı Savaşan İşçiler Soracak!

1 Mayıs Mahallesiden Komünistler

Tersane işçisi Tamer Şeyhun'un duruşması

3 Ocak 2015 günü Kartal Adliyesi'nde 2014 yılında Tuzla Gemi Tersanesi'nde vinçte sıkışarak hayatını kaybeden Tamer Şeyhun'un duruşmasına katıldık.

Tamer Şeyhun'un 2014 yılının Şubat ayında vinçte sıkışıp dört buçuk metre yükseklikten düşerek ölmesinin ardından iş arkadaşının ilk ifadesinin yalan olduğu, şirket avukatının yönlendirmesiyle yalan ifade verdiğini söylemesi üzerine kamu davası başladı.

23 Şubat 2014 günü 34 yaşındaki tersane işçisi, havuzlanan geminin güvertesine lastik asarken ayaklarının arasında bulunduğu gezer vincin hareket etmesi sonucu vinçle kızak arasındaki korkuluklara sıkışmış, ardından dört buçuk metrelik havuza düşerek ağır yaralanmıştı. Kaldırıldığı hastanede 20 gün yoğun bakımda kaldıktan sonra hayatını kaybetmişti.

Bilirkişi incelemesi sonucu, tersanede iş sağlığı ve güvenliği kültürü ve iş organizasyonunun oluşturulmadığı, ikaz-uyarı cihazları ve gezer vincin bakımlarının yapılmadığı için Şeyhun'un ölümüne sebebiyet verildiği anlaşıldı. Bu nedenle işveren vekili Mustafa Torbalı, lojistik sorumlusu Özgür Akın, iş güvenlik uzmanı Sait Öztürk, armadör Veysel Sargut, koordinasyon sorumlusu Ahmet Ata, iş güvenliği ve sağlığı formeni Metin Yılmaz ve proje müdürü Güney Erhan hakkında "taksirle ölüme sebep olma" iddiasıyla iki yıldan altı yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açıldı.

Davanın tekrardan görülmesine vesile olan Şeyhun'un iş arkadaşı Veysel Sargut, "Arkadaşım Tamer'in iş cinayetine tanık oldum. Bu davada sanık konumundayım. Ben de Gemi Tersanesi'nde hala çalışıyorum. Olayı gördüğümden beri işveren tarafından bana mobbing uygulanıyor." dedi.

Duruşma sonrasında Kartal Adliyesi önünde basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında 15 kişi vardı. Limter-İş genel başkanı ve avukat konuşma yaptı. Konuşmalarda "11 ay önce Tamer Şeyhun'u iş cinayetinde kaybettik. Önceden beri tersanelere, madenlere, bu işin fıtratında var söylemi devam ederek iş cinayetlerinin üstü kapatılmaya çalışılıyor. Duruşma gidişatı Tamer'in kendi hatasından dolayı yaşamını yitirdiğini izlenimi veriyor. Bizim beyanlarımız ve delillerimizle her şey ortaya çıkacak" dendi.

Tuzla'dan Komünistler

HDK Emek Komisyonu çalışmaları

Uzun süredir yapılamayan HDK toplantıları, HDK'nın mahalle meclislerini kurma talebiyle Tuzla'da yeniden yapılmaya başlandı. HDK bileşeni olan Mayısta Yaşam Kooperatifi'ni temsil etmek üzere kooperatif ortaklarıyla toplantılara katıldık. Ocak ayının sonunda yapılan toplantıda HDK Emek Komisyonu'nun örgütlediği "İş Güvenliği ve İşçi Sağlığı Çalıştayı" hakkında bilgi vermek üzere 1. bölgenin (Tuzla ve Gebze) sorumluluğunu alan Limter-İş sendikası temsilcileri de toplantıdaydı. Aktarımın ardından 21-22 Şubat'ta Petrol-İş'te yapılacak çalıştayın çalışmaları planlandı.

Çalışmayı aktif olarak Mayısta Yaşam Kooperatifi, Limter-İş ve Deri-Teks sendikaları yürüttü. UİD-DER ise Gebze'nin sorumluluğunu aldı. İlk olarak çalıştayda gündem edilmesi gereken konuları işçilerin belirlemesi için Deri-Teks'te bir toplantı örgütlendi.

7 Şubat Cumartesi günü Deri-Teks Sendikası'nın konferans salonunda yapılan toplantıya 40 kişi katıldı. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Çalıştayı'nın öneminden bahsedildikten sonra söz katılımcılara bırakıldı. Katılımın düşük olmasından dolayı ileri bir tarihe tekrar toplantı konulacağı bildirilerek toplantı sonlandırıldı.

Tuzla'dan Komünistler

Adore Oyuncak Fabrikası'nda direniş çadırı

Tuzla Orhanlı Mahallesi'nde bulunan Adore Oyuncak Fabrikası'nda işçiler, yasal haklarını kullanarak sendikaya üye oldukları için bir işçi işten çıkarıldı. Limter-İş üyesi olan işçi hakkında sendika patronlarla görüşme talep etti.

Sendikanın iki günlük uğraşlarına rağmen fabrika patronu görüşmeyi kabul etmedi. Patronun sözcüleri ise avukatla görüşmeleri gerektiğini, kendilerinin bir şey söylemeyeceklerini bildirdi.

8 işçinin sendikaya üye olduğu Adore Oyuncak Fabrikası, işçilerini iki ayı aşkın süredir çalışma saatlerinin üstünde çalıştırmış, telafi çalışma adı altında mesai ücreti ödememiş ve işçilerin bu durumu şikâyet etmeleri üzerine "Ortalığı karıştırmaya çalışıyorsunuz, Kürtler hep böyle yapıyorlar." gibi ırkçı söylemleriyle öfkeyi arttırmıştı.

18 Şubat günü fabrika önüne 40 kişi giderek

Limter-İş yetkilileri ve işçilerin patronla görüşme yapması talep edildi. Patronun sözcülerinin görüşmeyi reddetmeleri üzerine bahçede bir basın açıklaması yapıldı ve çadır açılarak direnişe başlandığı bildirildi.

Tuzla'dan Komünistler

Esenyurt'ta HDK Emek Meclisi toplantısı

Esenyurt HDK Emek Meclisi 1 Şubat tarihinde HDP binasında "Çalışırken Ölmek İstemiyoruz" adı altında bir atölye çalışması gerçekleştirdi.

HDK MYK Üyesi İş Güvenliği Uzmanı Serpil Kemalbay etkinliğe konuşmacı olarak katıldı.

Etkinliğin başında 2014 yılında iş cinayetlerinde 2000'e yakın işçinin yaşamını yitirdiği ifade edildi. İşçilerin çalışırken nasıl iş kazalarına ve iş cinayetlerine maruz kaldıklarına dair kısa bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Sonrasında Serpil Kemalbay etkinliğe katılan işçilerin iş yerlerinde gördükleri en önemli üç eksikliğin ne olduğunu anlatmalarını istedi.

Etkinlikte birçok işçi söz alarak iş yerinde gördükleri sorunları hatta bizzat yaşadıkları sorunları iş kazalarını anlattılar. Bir işçi işyerinde bir iş arkadaşının kendi görevi olmadığı halde ona portif kullandırıldığını bu yüzden bu işçinin kaza yaparak bir ayağının üç parmağını koptuğunu, bu konuda neler yapılabileceğini sordu.

Başka bir işçi soğuk hava deposunda çalışan işçilerin çalışma koşullarının çok ağır olduğunu bu işyerlerinde soğuktan kaynaklı iltihaplanmaların tedavisinin çok zor olduğunu söyledi.

UİD-Der adına konuşan bir işçi iş cinayetlerine karşı işçi sağlığı ve işçi güvenliği adı altında söylenenlerin teorik olarak çok doğru olduğunu fakat bunu hayata geçirmek için tek tek kurumların mücadelesinin yetersiz kaldığını ve kalacağını bu yüzden bu alanda birleşik bir örgütlülük yaratmak gerektiğini ifade etti.

Bir inşaat mühendisi "Burjuvazi işçinin dirisinden kar elde ediyor bizse işçilerin ölüsü üzerine politika yapıyoruz; önemli olan işçiler ölmeden ölmemeleri için örgütlenmek ve mücadele etmektir." dedi.

Devrimci Yapı Yol Sendikası adına konuşan bir arkadaş ise göçmen işçilerin 20 lira gibi paraya çalıştırıldıklarını bir belediyede çalışan 270 taşeron işçisinin kazma kürek işinde çalışmasına rağmen belediyenin bu işçileri gıda sektöründe çalışıyor gibi gösterdiğini ifade etti.

Kimi işçiler "Böyle bir çalışmayı neden sendikalar yapmıyor da HDK ya da HDP yapıyor, bu sendikaların işi değil mi?", diye sordu.

KöZ adına konuşan bir yoldaş ise "İşçi sağlığı ve işçi güvenliğinin sağlanması ve işçi ölümlerinin son bulmasının hemen olabilecek bir şey olmadığını, birçok yapısal sorundan kaynaklandığını, sendikal hareketinin bu kadar gerilediği bir ortamda esnek ve kuralsız çalışmanın bu ölümleri getirdiğini, bu ölümlerin ancak siyasi bir mücadeleyle durdurbileceğini söyledi. Yarın Newroz'da yüz binlerce Kürt işçinin sokağa çıkacağını, bu kitlenin işçi ölümleri karşısında sınıf talepleri için de sokağa dökmek gerektiğini, bu nedenle HDK'nın ve HDP'nin işçi ve emekçilerin sorunları ile ilgilenmesinin şart olduğunu ifade etti.

İki saatten fazla süren atölye çalışmasını sonunda Serpil Kemalbay bundan sonra çalışmalarımızı örgütlemek için bir emek komisyonu kurmamız gerekiyor dedi ve bu konuda gönüllü olan insanlar komisyona yazıldılar. Yakın bir zamanda bu alanda işçilere yönelik "Haklarımızı Biliyormuyuz?" konulu bir etkinliğin yapılması kararlaştırılarak etkinlik sonlandırıldı.

Kurtuluş Yok Tek Başına

Ya Hep Beraber Ya da Hiç Birimiz!

Esenyurt'tan Komünistler

Dev-Tekstil'in tanıtma toplantısına katıldık

4 Ocak tarihinde yeni kurulan Dev Tekstil-Sen kendi binasında bir tanıtım toplantısı gerçekleştirdi. 30 kişinin katıldığı toplantıya çevremizdeki kimi işçi arkadaşlarla birlikte katıldık.

Toplantıyı açan arkadaş Greif direnişinin kazanımları anlattı. Bir devrimci sınıf sendikacılığının yaratılması için böyle bir sendikanın kurulmasını önlerine koyduklarını, bu konuda işçi sınıfının önemli deneyimleri bulunduğunu, Dev Tekstil-Sen'i kurduktan sonra başka platformlarda da kimi tanıtım toplantıları yaptıklarını ifade etti.

Söz alan bir başka işçi ise somut olarak neler yapılabileceğini konuşmak gerektiğini, AKP'nin sermayenin teşhirini, asgari ücreti vs gündem etmek gerektiğini söyledi.

Toplantıya katılan kimi işçiler sınıf mücadelesinde grupçuluk ve sekter anlayışların terk edilerek birleşik bir mücadeleyi örmenin önemine dikkat çektiler.

Bir yoldaşımız Dev Testil Sendikasını kuran arkadaşların neden böyle ayrı bir sendika kurmayı tercih ettiklerini sordu. Daha öncede BATİS, Tekstil Sen, Dayanışma Sendikası gibi sosyalistlerin başı çekerek kurdukları sendikalar olduğunu, bu sendikaların neyi eksik bıraktıkları düşünerek bu alanda yeni bir sendika kurduklarını sordu. Asıl yapılması gerekenin en geri sendikalarda bile faaliyet sürdürerek oradaki işçileri örgütlemek olması gerektiğini vurguladı. Yoldaşın bu konuşması üzerine kendisinin BDSP'li olduğunu ifade eden bir arkadaş BDSP'nin kurulmasına öncülük ettiği bu sendikayı kurmasının asıl nedeninin tekstil alanında yetkili olan bir sendikanın olmaması olduğunu, bu yüzden bu alanda bir sendika kurmanın ihtiyaç olduğunu, aynı zamanda kendilerinin var oldukları yerlerdeki sendikalarda örgütlendiklerini söyledi.

Toplantıda üzerinde yoğun olarak konuşulan diğer bir konu fabrikalarda örgütlenme gündemi oldu. Fabrikalarda yapılacak ilk işin komiteleşmeye gitmek olması gerektiği belirtildi.

Toplantı 8 Şubat'ta Şişli Kent Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilecek "Kavel'den Greif'e... İşgal Grev Direniş Gecesi"nin çalışmasını yapma çağrısıyla son buldu.

Yaşasın Sınıf Dayanışması!

Esenyurt'tan Komünistler

19 Aralık'ta düşenler kavgamızda yaşıyor!

1 Mayıs Mahallesi

19 Aralık'ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor!

2000 yılında cezaevinde yapılan saldırıları gündem etmek ve devrimcilerin mücadelesini sahiplenip daha da büyütmek için 1 Mayıs Mahallesi'nde komünistler olarak eylem örgütledik.

19 Aralık eylemlerinin gittikçe sönümlendiği ve cezaevlerine yapılan bu saldırının sembolik eylemlerle anıldığı bu süreçte böyle bir eylem örgütlemek daha da yakıcı bir durumdur. Komünistler olarak ise klasik bir takvim ve anma eylemi olmaması bilinciyle hareket ettik. Diğer siyasetlere göre farklılık gösterdik.

Öncelikle bu eylemi sadece KöZ olarak değil diğer siyasi özneler ile birlikte örgütlemeyi önümüze koyduk. HDP önerimizi kabul etti. HDP ile ortak çalışma yapmasak da komünistler olarak şöyle bir hazırlık planı çizdik. Öncelikle ozalitler hazırlayıp yürüyüşe çağrı yaptık. Mahallenin birçok yerine yaptığımız ozalitlerimizde; "Devrimcilere yapılan saldırılar işçilere yapılmıştır hesabını emekçiler soracak; Devrim için düşenler kavgamızda yaşıyor; Alevilere, Kürtlere, işçilere saldırılar ortak, mücadele de ortak olmalı" yazdık.

İkinci olarak 19 Aralık operasyonu gündemli söyleşi yaptık. KöZ'de çıkan 19 Aralık başlıklı yazıları derleyip broşür yaptık ve okunmasını sağladık. İki hafta boyunca 19 Aralık ve bugünü bağlayan sohbetler gerçekleştirdik.

Söyleşi ve sohbetlerde: "Saldırı devrimcilere yapılmıştır. Çünkü devlet bilmektedir ki ezilenleri örgütleyenler devrimcilerdir. Bu örgütlülüğü kırmanın birinci yolu da devrimcileri bilinçli olarak tasfiye etmektir. Bu yüzden saldırı işçi sınıfına yapılmıştır hesabını sormanın yolu da işçi sınıfını örgütlemek ve bu devleti yıkmaktan geçer." dedik.

Ayrıca böyle saldırıların yenisinin yaşanması için o dönem yapılan hataları görüp ders çıkarmak gerektiğini söyledik. Bu derslerin başında da hücreleri parçalamanın yolunun işçi ve emekçileri örgütlemekten geçtiğini bilmek gelir, bunu da ancak devrimci önder bir parti yapar, dedik.

Eylem günü ise toplanma yerine yürüyüş yaparak ara sokaklardan gitmeyi önümüze koyduk. Eylem günü yağmur yağmasına rağmen yapılan propaganda sayesinde KöZ'ün korteji oldukça canlı ve kalabalıktı.

Mahallenin ara sokaklarında slogan ve ajitasyonlarımızla yürüdük. Kürtlere, Alevilere işçilere saldıran devletin 19 Aralık'ta devrimcilere saldırdığını dillendirdik, bunun hesabını sormak için sokaklarda örgütlü olmaya çağırdık. AKP'nin Kobane'ye saldırdığını bunun hesabını sormanın ezilenlerin mücadelesinden geçtiğini vurguladık.

Toplanma yerinde HDP ile buluştuk. Partizan'ın da katılımıyla yürüyüşe başladık. Yürüyüş boyunca "Yaşasın Rojava devrimi", "Devrimciler ölür devrimler sürer", "Katillerden hesabı emekçiler soracak" sloganlarını attık. "19 Aralık'ın hesabını savaşan işçiler soracak" yazılı pankartlar hazırladık.

Yürüyüş bitikten sonra yürüyüşe katılanlarla sohbet gerçekleştirdik. Katılımın yoğun olduğu 30 kişinin katıldığı söyleşide konuşmacı yoldaş 19 Aralık sürecini özetledi. Sonrasında söz alan başka bir yoldaş 19 Aralık sürecindeki eylemlerin ve kitle mücadelesinin sönüklüğünden bahsetti. 19 Aralık'ın 12 Eylül'ün gerçekleştiremediği tasfiyeyi gerçekleştirmeyi amaçladığını ama bunu tam olarak başaramadığını söyledi. Bunun önemli bir sebebinin Kürdistan'daki dinamikler olduğuna değindi..

Devrim için Düşenler Kavgamız da Yaşıyor!

İstanbul'dan Komünistler

Okmeydanı

Okmeydanı'nda KöZ'ün çağrısıyla bir araya gelen kurumlar Maraş, Roboski katliamlarını ve 19 Aralık'ı gündem eden bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Yürüyüş öncesi mahallede hazırladığımız el ilanlarını dağıttık. Bunun yanında A3 formatında mahalledeki esnafın camlarına yapıştırmak için yürüyüşe çağrı ilanlarını asarak ve mahallenin ana güzergâhlarına ozalitler yapıştırarak mahalleliyi yürüyüşümüze davet ettik.

Saat 18.00'de Mahmut Şevket Paşa Muhtarlığı önünde başlayan yürüyüş sloganlar eşliğinde Anadolu Kahvesi'ne kadar sürdü. Yürüyüşün son bulduğu yerde saygı duruşunun yapılacağı sırada karşı yönden gelen akrep tipi polis aracından "dağılın" uyarısı yapıldı. Saygı duruşunun ardından inisiyatif dışı olarak Kürtçe marş okunması da gerilimin artmasına sebep oldu. Bunun üzerine birçok kişi basın metni okunmadan alanı terk etti. Biz de basın metni okunacağını ve dağılmayacağımızı anons ederek bildirdik ve ardından basın metnini okuduk.

Eylem boyunca sık sık "Devrimci İrade Teslim Alınamaz; Yaşasın Devrimci Dayanışma; Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük; Maraş'ı Unutma Unutturma; Katil Devlet Hesap Verecek; Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganları atıldı.

Okmeydanı'ndan Komünistler

İç Güvenlik Yasası'na karşı yürüyüş

Mecliste iç güvenlik yasası kavgalı gürültülü tartışılırken, dikkatleri bu yasaya ve bu yasayla birlikte önümüzdeki dönemde devletin ne tür saldırılara hazırlık yaptığına çekmek için mahallede bir etkinlik yapma kararı aldık.

KöZ olarak diğer kurumlara bu yasayı geniş kesimlere anlatmak için bir panel ve ardından bir yürüyüş yapma önerisiyle gittik. Meclisten bir vekilin ve barodan da bu konuya hâkim bir hukukçunun katıldığı panel önerimiz HDP tarafından geç kalındığı gerekçesiyle kabul görmedi. Diğer kurumlar da buna benzer bir açıklama yapınca panel önerimiz gerçekleşmemiş oldu. Ancak yürüyüş önerisi kabul gördü. Bu çağrıyla mahallede KöZ dışında çalışma yürüten HDP, ESP, DHF, Halkevleri, SODAP, TKP, Devrimci Hareket, KP ve EMEP'le bir toplantı yaptık.

Toplantıda genel yönelim bir yürüyüş yapmak üzerine oldu. Biz kapsamlı bir çalışma ve panel türü bir etkinlik önerimizi tekrarladık. HDP ve ÖDP bu önerimizin önemli olduğunu ve daha sonra yapmak gerektiğini ifade ettiler. Diğer kurumlar ise bu konuda sessiz kalmayı tercih etti.

Yapılan toplantıda da yukarıda belirttiğimiz gibi bir yürüyüş kararı çıktı. Bu yürüyüş için ise iki gün sonrasına (27 Şubat) tarih önerildi. Biz yürüyüşün Pazar olmasını, o güne kadar da çalışmasını yapmayı önerdik. Ancak daha fazla geç kalmamak gerektiği, bir an önce yürüyüşü yapmak gerektiği vurgulandı. O güne kadar sadece 34 madde geçmişti ve geriye kalan 96 madde AKP'nin seçimlerle ilgili kendi iç istişare toplantıları nedeniyle üç gün geriye atılmıştı.

Eylem gününe kadar A3 ebatlarında iç mekân afişleri ve el ilanları dağıtımı yapıldı. Eylem günü slogan listesini gözden geçirdik, sloganları hazırlayanların iç güvenlik yasasıyla ilgili bir tek slogan dahi koymadıklarını fark ettik. KöZ'ün ve Halkevleri'nin müdahalesiyle bu sloganlar değiştirildi. Eğer bu müdahale olmasaydı eylemin ne için olduğu dahi anlaşılmayacaktı.

Yürüyüşümüzü Mahmut Şevket Paşa Mahallesi Sağlık Ocağı önünden başlatıp Ankara Fırını, Kuzey Sokak ve Fatih Sultan güzergâhından geçerek Şark Kahvesi'nden Anadolu Kahvesi'ne kadar yürüdük. Anadolu Kahvesi'nde saygı duruşu ve basın metninin okunmasının ardından eylemi sonlandırdık.

Yürüyüş esnasında "Bu yasa sokaktan geçmeyecek; İç güvenlik yasası çöpe; Yaşasın devrimci dayanışma; Kurutuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz; AKP halka hesap verecek" gibi sloganlar atıldı. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı yürüyüş herhangi bir sorun yaşanmadan sona erdi.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Sırrı Öztürk son yolculuğuna Gazi'den uğurlandı

Altı yıl önce yakalandığı kanser hastalığına yenilerek 83 yaşında yaşama veda eden Sırrı Öztürk 28 Ocak tarihinde Gazi Mahallesi Gazi Cem Evi önünde yapılan törenin ardından Gazi Mezarlığına toprağa verildi.

Sorun Yayınları Kolektifi'nin Öztürk'ün ölümü sonrası yaptığı açıklamanın bir bölümü şöyle:

"Türkiye sosyalist hareketinin emektar mücadele adamlarından Sırrı Öztürk'ü kaybettik. 1932 Erzurum Aşkale doğumlu olan Sırrı Öztürk işçilik, teknik öğretmenlik, kamyon şoförlüğü ve yayıncılık yaptı. 60 yıla ulaşan siyasi yaşamında sendikal örgütlenmelerde ve siyasi partilerde çalıştı. Kocaeli Sendikaları Birliği'nin kuruluşunda yer aldı, işçi örgütlenmeleri ve sayısız grevde görev yaptı. 1962 yılında TİP'e üye oldu. TİP'te Yalova ilçe yöneticiliği ve Kocaeli il sekreterliği yaptı.1963 yılında Türkiye Maden-İş üyesi oldu ve Türkkablo işyerinde baş temsilci seçildi. 1965-69 yılları arasında Türkiye Maden-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu'nda görev yaptı. 16 Şubat 1969'daki Kanlı Pazar olayında aktif olarak yer aldı ve ölümden döndü.Türkiye işçi sınıfının en büyük kalkışması olan 15-16 Haziran 1970 direnişinin örgütleyicilerinden biri olarak en ön safta yer aldı ve tutuklanıp yargılandı.12 Mart rejimi tarafından 1971'de yargılanıp hapsedildi ve Eylül 1975'e kadar hapiste kaldı. Tüm siyasi yaşamında komünistlerin birleşip İşçi Sınıfı Partisi'ni örgütlemesi görevini gündeminden düşürmedi.12 Eylül'den bir hafta önce yeniden gözaltına alındı.1975 yılından beri sürdürdüğü yayıncılık yaşamında da sayısız kereler yargılandı, tutuklandı, yayınladığı eserlerden dolayı aylarca hapis yattı. Bugüne kadar tümü sosyalizmin sorunlarına çözüm arayan 30'dan fazla kitap yazıp yayınladı."

Gazi Cemevi önünde yapılan törenin ardından Gazi Mezarlığına yürüyen kitle yürüyüş boyunca "Sırrı Öztürk Ölümsüzdür", "Sırrı Öztürk Kavgamızda Yaşıyor; Devrimciler Ölür Devrimler Sürer; Sırrı'ya Sözümüz Devrim Olacak; Yaşasın Devrim ve Sosyalizm; Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarını attı. 300 kişinin katıldığı cenazeye ESP, SDP, Kaldıraç, Mücadele Birliği, YDİ Çağrı ve KöZ de katılım sağladı.

Sırrı Öztürk'ün mezarı başında bir dakikalık saygı duruşunun ardından oğlu Mutlu Öztürk bir konuşma yaptı. Sırrı Öztürk'ün mezarı başında Kolombiya Halk Kurtuluş Ordusu- FARC'dan gelen bir mesaj okundu. Kitle sloganlarla mezarlığı terk etti.

Esenyurt'tan Komünistler

Erdal Eroğlu mezarı başında anıldı

1991 yılında Dersim'de girdiği bir çatışmada ölen TDKP şehidi Erdal Eroğlu'nun mezarı başında yapılan anmaya katıldık. Her sene daha da artan sayıda bir katılımın olduğu anmaya bu sene 50 kişi katıldı. HDP, EMEP, ESP, KöZ, Demokratik Alevi Derneği ve Mayısta Yaşam Kooperatifi katılan kurumlardı.

Eroğlu'nun mezarı başında yapılan anmada önce Erdal Eroğlu ve tüm devrim şehitleri adına saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından ailesi söz aldı ve Erdal Eroğlu'nu anlattılar. EMEP ve ESP sırayla söz aldılar.

KöZ olarak bizler de yakın bir zamanda kaybettiğimiz, ölümünden saatler öncesinde bile "öyle bir parti kuracağız ki" diyen Hasan Coşkun'un sözleriyle başladık. Bugün devrimcileri ve mücadelelerini anmanın somut siyaset yaparak gerçekleşeceğini belirttik. Erdal Eren'in 12 Eylül sonrasının en karanlık dönemlerinde katledildiğini belirttik. Bugün ise önümüzde bir seçim olduğunu, 12 Eylül'ün baraj yasağını delecek nitelikte bir seçim çalışması olması gerektiğini söyledik. Tam da bu nedenle bugün devrimcileri ve mücadelelerini anmanın somut siyaset yaparak gerçekleşeceğini bilenler olarak seçimlerde HDP'ye desteğin ve etkin bir çalışmanın ölenlerin anısını yaşatmamıza vesile olacağını söyledik. 12 Eylül'ün ürünü baraj yasağını delmek için HDP adaylarını desteklemeli ve hep birlikte bu çalışmayı yürütebilmeliyiz, dedik.

Mayısta Yaşam Kooperatifi adına söz alan bir öğrenci ise Erdal Eroğlu'nun kitlelerin örgütlülüğü için mücadele verdiğini, bugün ise bir kitle örgütü olan Mayısta Yaşam Kooperatifi'nde eğitim dayanışması sürdürdüğünden bahsetti. Erdal Eroğlu anmasına her sene olduğu gibi önümüzdeki senelerde de katılacaklarını belirtti.

Konuşmaların ardından Erdal Eroğlu'nun yazdığı şiir okundu. Lokma dağıtılarak anma sonlandırıldı.

Anmanın ardından Hasan Coşkun'un mezarına gittik. Hasan yoldaşın olaylara nasıl yaklaştığını ve kitle örgütünde nasıl çalışma yürütüleceğini anlattığı anılarını anlattık.

Devrimciler Ölür, Devrimler ve Mücadeleleri Sürer!

Tuzla'dan Komünistler

Şah Fırat Operasyonu'ndan 28 Şubat açıklamasına Seçim süreci kızışıyor

HDP'nin seçimlere parti olarak gireceğini açıklamasından itibaren gündeme HDP'nin barajı aşıp aşamayacağı, aşarsa ne tür gelişmeler beklenmesi gerektiği aşamaz ise neler olacağı hakkındaki tartışma ve spekülasyonlar oturdu. Şubat ayının son haftasına varıncaya kadar bu konu tartışmasız tüm medya ortamlarını işgal etti. Böylelikle HDP'nin barajı aşma ihtimalinin olduğunu düşünen ve hesaplayanların sayısı da artmaya başladı. Şubat ayı ortalarında HDP ve hükümet yetkililerinin çözüm süreci hakkında yapacakları ilk ortak açıklama da merakla bekleniyordu. Bu kritik açıklama gecikirken Şubat'ın son haftasında "sürpriz" bir gelişme gündeme oturdu:

Bir TSK birliği PYD/YPG denetimindeki alandan YPG eskortu eşliğinde geçerek TC sınırları dışındaki yegâne Türkiye toprağı kabul edilen Süleyman Şah türbesine intikal etti ve oradaki kutsal sayılan emanetleri aldıktan sonra türbeyi kullanılmaz hale getirerek yine PYD/YPG denetimindeki Eşme köyünde yeni bir türbe inşa etmek üzere geri çekildi. Operasyonun resmi gerekçesi IŞİD tehdidi altındaki bu "vatan toprağı"nı güvenceye almak ve "emanet"lerle birlikte türbeyi bekleyen askerlerin güvenliğini de sağlamak idi.

MHP ve onun gibi düşünenler "vatan toprağı oradan oraya taşınarak korunmaz" teması üzerinden milliyetçilik dersi vererek AKP ile aralarındaki farkı belirginleştirme gayretine girişti. AKP'nin yerine geçmeye hazırlanması bir türlü tamamlanamayan CHP buna benzer tüm kritik sorunlarda olduğu gibi, daha önce de bir kez Ecevit hükümeti altında yeri değiştirilmiş olan bu vatan toprağı naklini yahut resmi ifade ile "nakli kubur"u, görece suskun kalarak ve sık sık olduğu gibi kendilerinin bu girişimden haberdar edilmeyişine sitem ederek izledi.

Burjuva partileri arasındaki vatanseverlik konusundaki yarış sürerken bir başka vatan toprağı konusu unutulmuş gibi görünüyordu. Daha yakın bir zaman önce açıkça IŞİD tehdidi altında bulunan ve resmi olarak en az Süleyman Şah Türbesi kadar "vatan toprağı" sayılan Musul Konsolosluk binasındaki personele Süleyman Şah'ın ve yanındakilerin kalıntıları kadar ihtimam gösterilmeyişinin anısı hale tazeydi. Üstelik oradaki personel pazarlık sonucu tahliye edildikten sonra o "vatan toprağı" parçası hala IŞİD'in elindedir ve ona üs olarak hizmet vermeye devam etmektedir.

Bu bakımdan, besbelli ki kritik bir evredeki bu operasyonun vatan savunusu ile ilişkisi pek azdır. Aslen ne ile ilişkisi olduğuna dikkat çekmek daha önemlidir.

ŞAH FIRAT OPERASYONU SÜRPRİZ DEĞİL

Bunun için evvela bu gelişmenin sürpriz olup olmadığına dikkat çekmek gerekiyor. Unutmamak gerekir ki bu tuhaf vatan toprağı operasyonu ilk olmadığı gibi pek sürpriz sayılabilecek türden bir gelişme değildir. Zira AKP ve Erdoğan'a karşı dinleme operasyonları furyasında medyaya yansıyan dinleme kayıtlarından birinde buna benzer operasyon senaryolarının Dışişleri Bakanlığı'nda yapılan bir gizli toplantıda tartışıldığı anlaşılmıştı.

Ortam dinlemesi olduğu belirlenen bu kayıtta dönemin dışişleri bakanı olan Ahmet Davutoğlu, operasyondan kısa zaman önce şaşırtıcı bir biçimde istifa eden zamanın MİT Müsteşarı Hakan Fidan, Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Feridun Sinirlioğlu ve Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral Yaşar Güler yine Süleyman Şah Türbesi ve IŞİD tehdidini bahane ederek Suriye'ye (hiç şüphesiz aynı zamanda Rojava'ya) bir askeri müdahalenin zeminini döşemek için muhtelif seçenekleri tartışıyorlardı. Burjuva politikasının ve diplomasinin kirli yüzünü çıplak bir biçimde gösteren bu ses kaydı aynı zamanda 21 Şubat'taki Şah Fırat operasyonunun bu çerçevede üzerinde konuşulan senaryolara çok aykırı olmadığına da tanıklık etmektedir. Ne var ki o günden bugüne alandaki durum oldukça değişmiştir.

DIŞİŞLERİ BAKANLIĞINDAKİ TOPLANTIDAN BERİ BÖLGEDE ÇOK ŞEY DEĞİŞTİ

O "ortam dinlemesinin" basına sızdırıldığı dönemde AKP hükümeti Esad rejimini devirmek üzere Suriye'ye bir askeri harekât düzenlenmesini ve bu harekâtta öncü bir rol üstlenmeyi hesaplıyordu. Obama yönetimi ve müttefikleri ise Esad'ı bir kara harekâtı ile değil, esas itibariyle ÖSO koalisyonu tarafından temsil edilen iç dinamiklerle devirmekten yanaydılar. Bilhassa Rojava ve Kürtleri karşılarına almaya asla taraftar değillerdi. Oysa AKP aynı zamanda da Rojava devriminin kazanımlarını silmek amacıyla Kürtlere saldırmanın yollarını aramaktaydı. Dışişleri bakanlığında tartışılan senaryoların basına sızdırılmasıyla bu hesapları deşifre oldu. AKP hükümeti Fransa'nın, Libya'da olduğu gibi, ön alarak inisiyatifi ele geçirmek istemesinden cesaret alarak, bir fiili durum yaratmak için bir tertip hazırlamaktaydı. Bu senaryolara göre TC devleti himaye edip desteklediği hatta ÖSO içinde bilhassa El Nüsra ile çatışmaya girme pahasına Esad hedefinden saptırıp Rojava devrimini bastırmak için yönlendirdiği IŞİD'i (o zamandan beri bu gerici çetenin BAAS rejimiyle değil Rojava devrimine karşı çatışan bir karşı devrim hareketine dönüştüğü sır değildir) kullanıp bahane ederek Suriye'de kendi hesaplarına göre hareket etmeyi tasarlamaktaydı.

Güçler dengesi AKP'nin bu kurnaz manevrasının uygulanmasına elvermedi. Tersine AKP'nin hesaplarının ters yüz olmasına yol açtı. AKP bu heveslerinden vaz geçmekle kalmadı. ABD ile müttefiklerinin Rusya'nın İran ve Çin tarafından da desteklenen Suriye sorununu görüşmeler yoluyla çözme tutumuna biad etti. Bununla birlikte yakın zamana kadar IŞİD'i Rojava devrimine karşı desteklemeye de devam etti. Buna ne ABD ne de başka bir uluslararası güç de ses çıkarmadı. Zira o zaman Rojava devriminin tek başına bu güçlü saldırılara dayanamayacağı ve geri düşeceği sanılıyordu.

Öyle olmadı Rojava'dan geri püskürtülen IŞİD çeteleri önce desteksiz ve yalnız durumdaki Ezidilere saldırmak üzere Şengal'e yöneldi. Ardından kendilerini Rojava'dan kovalayan güçlerden intikam almak istercesine Maxmur'a saldırdı. Oradan da geri püskürtülünce, muvazaa kokan bir operasyonla TC Musul konsolosluğuna saldırdı. Daha doğrusu bu müstahkem mevkiye sığındı. Oradan aldığı güçle IŞİD tekrar Rojava'ya, bu kez stratejik bir önem taşıyan Kobane üzerinden saldırdı. Bütün Dünya Kobane'nin düşmesini ve emperyalistlerden yardım dilenmesini beklerken IŞİD bir kez daha hezimete uğradı. Bu dönemecin ardından tablo esaslı biçimde değişti.

ABD beklenenden sert bir seyir kazanan Kobane direnişiyle birlikte, Rojava'ya ilişkin tutumunu değiştirdi. Bununla birlikte TC de artık IŞİD'i açık veya örtük biçimde desteklemekte zorlanmaya başladı. Bu çerçevede ilk senaryoların tartışılmasında önemli bir rolü olan ve İmralı görüşmelerini yürüten Hakan Fidan'ın da tam bu sırada sürpriz bir biçimde istifa etmesinin de esasen bu tabloyla yakinen ilintili bir gelişme olduğu görülmektedir.

İşte 21 Şubat Şah Fırat operasyonu bu değişen konjonktürde gerçekleşmiştir. Bir yıl önce IŞİD ile danışıklı döğüş içinde Suriye'ye kara harekâtı yapıp Rojava'ya saldırma planları yapan TC şimdi Rojava'dan destek alarak Suriye'ye (küçük çaplı ve sembolik değer taşısa da) bir kara operasyonu yapmıştır. Bir yıl önce, Esad'ı devirmek üzere bir harekat bahanesiyle Rojava'ya saldırı planları söz konusu iken, şimdi PYD ile dostluk görüntüsü altında ve onun desteği ile Rojava'nın bir köyüne Türk bayrağı dikilmiş ve bir TC karakolu kurulmuştur.

AKP GERİ ADIM ATARAK POZİSYON KAZANMAYA ÇALIŞIYOR

Bir saldırı harekâtı yerine düne kadar "IŞİD ve PKK gibi bir terör örgütü" dediği PYD ile bir dostluk operasyonu görünümünde ortak operasyon düzenlemesi (her ne kadar AKP ve Cumhurbaşkanı bunu açıkça kabul etmese ve eski söylemlerini sürdürmekte ısrar etse de) AKP açısından bir geri adımdır. AKP'nin bir süredir içinde debelendiği krizin ifadelerinden biridir. Bununla birlikte, tıpkı İmralı'daki müzakere masasına zorla oturtulmuş olmasına rağmen bunu kendi inisiyatifiyle ve kendi planlarına göre yaptığını söylediği gibi davranmaktadır. Sözüm ona çözüm sürecini kendi lehine çevirmek istemesi gibi, AKP Şah Fırat operasyonunu da kendi başına kotardığını söylemeye devam ederek bunu seçim sürecinde kendi lehine bir gelişme olarak kullanmanın hesaplarını yapmaktadır.

AKP'NİN ŞAH FIRAT OPERASYONUNU YAPMAK İÇİN KÜRTLERE MUHTAÇ KALDIĞI DOĞRUDUR AMA KÜRTLERİN BU İŞBİRLİĞİNDEN KARLI ÇIKTIĞI/ÇIKACAĞI DOĞRU DEĞİLDİR

AKP'nin yalanlamasına rağmen HDP AKP'nin PYD'nin desteğine muhtaç olmasını adeta bir zafer gibi görmektedir. Ne yazık ki gerçek durum bu izahat farkından oldukça uzaktır. Birincisi tam IŞİD Kobane'den kovulmuş ve Rojava egemenliğini pekiştirmekte iken, egemen Rojava'yı yöneten güç kendi eliyle kendi topraklarında bir TC karakolunun yapılmasına nezaret etmektedir. Zaten bu sözde kutsal emanetlerin yerinden taşınırken TC sınırları içinde bir yere değil ve bilhassa IŞİD karşısında kazandığı Kobane zaferini kutlamakta olan Rojava'nın bir köyüne taşınmasının biricik anlamı burada gizlidir. "Vatan toprağını emniyete almak" bahanesiyle yapılan "nakli kubur" operasyonu asıl olarak Kuzey Kürdistan'daki "vatan topraklarını" emniyete alıp bu güvenliği tehdit eden Rojava devriminin surlarında gedik açmaya yöneliktir. Sonuçta açık olarak görülmektedir ki bu operasyonun en can alıcı sonucu Türk bayrağının PYD bayrağının ve Abdullah Öcalan posterlerinin yanına dikilmesinde görünmektedir. Tam IŞİD saldırıları nihai olarak püskürtülmüşken ve Rojava devrimi egemenliğini güvenceye almışken bu devrimi karşı devrim saldırılarıyla ve tecrit etmek suretiyle alt edemeyen emperyalistler ve TC çoğu tarihsel örnekte olduğu gibi, dışarıdan vurarak yıkamadıkları bir kaleyi daha içeriden fethetme yoluna girmiş görünmektedirler.

Her ne kadar TC cephesinde bu görüntü pek öne çıkarılmasa da, Süleyman Şah türbesinin PYD ile görüşüp anlaşarak, Rojava topraklarından YPG eskortuyla geçip tekrar aynı topraklarda yeni bir türbe/karakol inşa etmek üzere nakledildiği ortaya çıkmıştır. PYD ile Kürtler tarafında bunu bir başarı nişanesi ve kıvanç vesilesi olarak öne çıkarma eğilimi öne çıkmaktadır. TC bir yandan "terör örgütü" demeye devam ederek de olsa PYD'yi resmi muhatap olarak almış, birlikte küçük çaplı da olsa bir sınır ötesi operasyon örgütlemiştir. Görünen o ki bu işbirliği Kobane'den başlamak üzere Rojava'nın yeniden inşası sürecinde de gündeme gelecektir; başka ticari ve diplomatik işbirlikleri de kapıda görünmektedir. İşte Kürtler cephesinde bir tür başarı olarak kutlanan bu işbirliği tablosudur.

Tam Paris Komünü'nün yıldönümü yaklaşmaktayken ve Rojava devrimi ve özerk kantonların kendi kendilerini savunma ve yönetme deneyimi ile bu tarihsel örnek arasında paralellikler kurma eğilimi yer yer belirmekteyken egemenliğinin tescili için Rojava yönetiminin bu ilk icraatı elbette yaygın bir şaşkınlığa ve hüsrana kaynak olacak niteliktedir. Ama doğrusu bu bir nevi hüsnü kuruntudur. Zira PYD hiçbir zaman kendilerine Paris Komünü veya benzeri tarihsel deneyimleri referans olarak aldığından söz etmiş değildir. Egemenliğini ilan ettiği zaman emperyalistlerle ve bölgedeki gerici rejimlerle işbirliği yapmayacağını ilan etmiş değildir. Zaten bağımsız bir devlet kurma hedefi de asla bahis konusu değildir. Bu çerçevede Rojava devrimini yöneten siyasal gücün yerleşik burjuva diplomasisinin kulvarlarında seyretmesi gayet tabiidir. Bu çerçevede elbette TC ile iyi ilişkiler kurulması yönünde adımların ilk akla gelebilecek olasılıklar arasında olacağı da açık olmalıdır. Nitekim görünen o ki böyle olmaktadır.

Kuşkusuz bu olgu Rojava devriminin sahiciliği hakkında bir kuşku yaratmamalıdır. Zira bir devrim ile o devrimin yönetilmesi yönlendirilmesi ayrı şeylerdir. Sözüm ona çağın değiştiğine dair efsanelerin kol gezmesine inat, Kürdistan'da ve genel olarak Orta Doğu'da devrim dinamikleri hala ve kuvvetle mevcuttur. Eksik olan bu dinamiklere devrimci bir önderlik etme yeteneğine sahip bolşevik tipte bir devrimci önderlik, yahut Kürdistan bahis konusu olduğunda Komünist Enternasyonal'in tarif ettiği türden ulusal devrimci bir önderliktir. PYD'nin böyle bir iddiaya sahip olmadığı ve böyle bir önderliği ifade etmediği ise besbellidir. O nedenle de bu ve benzeri hareketlerin bu önderliği ikame etmesini beklemek hayaldir.

Bu bağlamda bir diğer çelişki de enternasyonalizm adına ve Rojava Devrimi'ne destek olmak üzere oraya savaşmaya giden militanların içine düştüğü durum olsa gerektir. Kuşkusuz oraya karşı devrime karşı savaşmak üzere giden ve bir kısmı şehit düşen pek çok Türkiyeli devrimci vardır ve açıktır ki onların gidiş amaçları Rojava'da TSK ile ortak operasyon düzenlemek ve bir TC karakolunun inşasına nezaret etmek değildi. Bu itibarla genel çizgisi ve hedefleri nedeniyle PYD/PKK bakımından çelişki ifade etmeyen durum ve gelişmelerin aslında PYD ve PKK hakkında yanılsamalar besleyen ve bu yanılsamaların izinde kuyrukçu duruma düşenlerin cephesinde kimilerinin kafasını kurcalaması beklenmelidir.

Asıl enternasyonalist ödevin kendi hükümetine karşı savaşmak olduğu da bu örnek bağlamında daha belirgin bir biçimde öne çıkarılmalıdır. Ama PKK ve destekçileri açısından Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye teslim edilişinden beri ifade ettiği "Türkiye Kürtlerle ittifak ederse bölgede lider ülke olur" sözleri hatırlandığında bu gelişmelerin şaşırtıcı olmaması gerekir. Nitekim Şah Fırat operasyonunun bir hafta sonrasında gerçekleşen Dolmabahçe toplantısını takiben yapılan ortak açıklama da bu sözleri bir kez daha hatırlatır niteliktedir.

ŞAH FIRAT OPERASYONU 28 ŞUBAT AÇIKLAMASININ GİRİZGÂHIDIR

Aslında şubat ortalarında yapılması merakla beklenen HDP ile Hükümetin çözüm süreci hakkındaki ortak açıklaması Şah Fırat operasyonundan bir hafta sonraya sarkarak 28 Şubat'ta yapıldı. Daha önce olduğu gibi gerek hükümet gerekse de Cumhurbaşkanı sanki bu görüşmeler ve ortak açıklama yokmuş gibi davranmaya devam ederek bu gelişmeden önümüzdeki seçimlerde kendilerine avantajlı bir durum çıkarma peşindeyken, AKP ile anlaşma halinde olduklarını müjdelemek daha çok HDP sözcülerine düştü. HDP cephesinden yapılan açıklamalarda hükümetle nihayet çözüm süreci hakkındaki görüşmelerin bir adım daha ilerleyerek resmiyete kavuşması ve Öcalan'ın üzerinde durulmasını istediği demokratikleşme yönündeki 10 maddenin görüşülmesi konusunda mutabakatın doğduğuna vurgu yapıldı. Hükümet çevreleri ise herhangi bir pazarlık ve anlaşmanın söz konusu olmadığını meselenin özünün PKK'nin silah bırakmasından ibaret olduğunu tekrarlamaya devam etti.

Kuşkusuz bu açıklamalar, tıpkı Şah Fırat operasyonu sırasında olduğu gibi, 12 Eylül rejiminin son bekçisi AKP'nin ve onunla birlikte 12 Eylül rejiminin bir kriz içinde olduğunu gösteren kuvvetli alametlerdir. Rejim bir yandan düşman ilan etmeye devam ettiği güçlerin desteğinden medet umma noktasındadır. Bu krizin nasıl çözüleceği konusundaki gelişmeler seçim sürecinde daha da netleşecektir.

Kuşkusuz görünen tablo komünistlerin seçim sürecine ilişkin taktik tutumlarını değiştirmelerini dayatacak değildir. Aksine bu tabloda dikkat çekilmesi gereken unsur hala AKP hükümetinin alaşağı edilmesini sağlayabilecek başlıca siyasal aktörün HDP olduğudur, bu durum giderek daha belirginleşmektedir. Bu nedenle HDP'nin hangi niyetle ve hangi yönde hareket edeceğinden bağımsız olarak komünistler 7 Haziran seçimlerinde HDP'nin 12 Eylül barajını delmesi için herkesten daha gayretli ve kararlı biçimde mücadele etmeye devam etmeli ve AKP hükümeti ile birlikte 12 Eylül rejiminin surlarında gedik açılması için çalışma hedefini öne çıkarmaya devam etmelidir. Öyle olacaktır. HDP'ye rağmen HDP'nin 12 Eylül barajını aşması için mücadele fikri bunu anlatmaktadır.

KÖZ'ün Sözü

Barajı aşmak için AKP'ye karşı Emekçilerin kitlesel seferberliğini Solun en geniş eylem birliğiyle örelim!

7 Haziran'da 12 Eylül rejiminin en kritik seçimi gerçekleşecek. Yaklaşan genel seçim derinleşen siyasi krizin içindeki en önemli dönemeçlerden biri olacak. 2015 seçimleri ya rejimi kilitleyerek Erdoğan'ı köşeye kıstıracak ya da ona bir can simidi uzatarak AKP'nin yeni saldırılarının yolunu döşeyecek. Dönemecin önemini arttıran sadece burjuva aktörlerin açmazlarının büyüklüğü değil, 2015 genel seçimi aynı zamanda solun rejimin seyrine müdahale etmek için ilk kez bu kadar büyük imkânlara sahip olduğu koşullar altında gerçekleşiyor.

SİYASİ KRİZİN KÖKENLERİ

Bugünkü siyasi krizin köklerini 2009-2011 arasındaki dönemde bulmak mümkündür. ABD 2009'a dek sunduğu destekle AKP'nin, darbe girişimleri ve kapatma davaları dâhil olmak üzere, birçok badireyi atlatmasını mümkün kılmıştı. AKP de bu süre zarfında generalleri ABD'nin istediği şekilde hizaya çekmişti. Ancak Erdoğan'ın Kürt sorununu Amerika'nın istediği şekilde çözmeyi başaramaması, Ortadoğu'da özerk hareket eğilimlerinin artması, ABD'yi Türkiye'deki burjuva siyasetinin o zamanki rakipsiz gücü olan AKP'nin karşısına CHP'yi çıkararak dengeleme arayışlarına itti. Doğrusu AKP'nin 2009 yerel seçimlerindeki başarısızlığı da bu girişim için elverişli bir zemin hazırlamıştı.

ABD'nin o dönemki amacı AKP'yi devirmek değildi. Zaten o dönemki Amerika-Türkiye ilişkilerine bakıldığında köprülerin atılması şöyle dursun, Obama'ya mecliste konuşma yaptıracak bir yakınlığın yaşandığını gözlemek dahi mümkündür. ABD'nin kendi yardakçısı olan hükümetleri desteklemek için muhalefete yatırım yapması Türkiye de ilk kez rastlanan bir durum değildi. Bu bakımdan CHP o dönemde iktidar adayı olarak değil, herhangi bir yol kazasında devreye girecek bir yedek lastik olarak görülüyordu. Orijinal olan ve ABD'nin dengeleme arayışlarını bir siyasal krize dönüştüren nokta, Erdoğan'ın bu dengeleme arayışlarına karşı gösterdiği direnç oldu. Bu durum bir yandan Amerika'nın ve uzantılarının Türkiye siyasetine müdahale etme kapasitesindeki zayıflamayla ve siyasi partiler, medya gibi araçların yıpranmış olmasıyla ilgiliydi. Diğer yandan AKP'nin uzun yıllar koalisyonsuz bir hükümetin sefasını sürmesi onun direnç kapasitesini arttırmıştı. Ancak Erdoğan'ın direnci sürecin ABD'nin istediği şekilde gelişmesini engellese de kendi gerileyişini engellemedi. KÖZ'ün 2009'dan beri AKP'nin gerileyişi/geriletilmesi diye tanımladığı süreç bu şekilde başlamış oldu.

Böylelikle partisini "kazan-kazan" şiarıyla kurmuş olan Erdoğan "kaybet-kaybet" olarak da adlandırılabilecek bir kısır döngüyü tetiklemiş oldu. ABD'nin Erdoğan'ı dengeleme girişimleri, Erdoğan'ın ABD ile arasındaki mesafeyi açmasına, hem de Türkiye'ye müdahale kanallarını itibarsızlaştırma, yıpratma ve zayıflatmaya yönelik girişimlerde bulunmasına yol açtı. Büyüyen mesafe ve Erdoğan'ın girişimleri ABD'nin Türkiye'ye yönelik müdahale etmekten vazgeçmesine değil, bu müdahalenin kapsamını genişletmesine yol açtı. Şiddetlenen müdahaleler mesafeyi ve direnci büyüttü, artan mesafe ve direnç de müdahalelerin şiddetini arttırdı. ABD, onun işbirlikçileri olan TÜSİAD ve Cemaat ile Erdoğan arasındaki bugünkü savaş hali böyle ortaya çıktı.

BUGÜNKÜ SİYASİ KRİZİN ÖNCEKİ SİYASİ KRİZLERDEN FARKI: REJİM KRİZİ

ABD'nin Erdoğan'ı gönderme yolundaki hamlelerine karşı Erdoğan'ın ayak direyişle büyüyen siyasi kriz 12 Eylül sonrasında ortaya çıkmış olan ilk kriz değildir. Hatta Türk burjuva demokrasisinin son 35 senesinin krizlerle örülü geçtiğini söylemek abartma olmaz. Seksenlerin sonunda Özal'ın Çankaya'ya çıkış serüveni böyle bir kriz dönemine işaret eder. Susurluk kazasıyla başlatılıp Erbakan-Çiller koalisyonun bitmesiyle noktalanan kriz bir başka örnektir. Anayasa fırlatma vakası olarak hatırlanan Sezer ile Ecevit hükümeti arasındaki kriz sadece siyasal bir kriz olmakla kalmayıp bir ekonomik krizi de tetiklemiştir. Ecevit'e "Kendi kendimizi intihar ettik" dedirten ve hükümeti AKP'ye gümüş tepsi içinde sunan ise bir sene sonraki siyasi kriz olmuştur. Siyasi krizler AKP döneminin de ayrılmaz bir parçasıydı. "Genç subayların huzursuz olduğu" 2003-2004, Gül'ün Cumhurbaşkanlığı seçiminin Anayasa Mahkemesi tarafından engellendiği, sonrasında AKP'ye karşı kapatma davasının açıldığı 2007-2008 dönemleri siyasi kriz dönemleri olarak kabul edilebilir. Bu krizlerin hepsi 12 Eylül rejiminin yıpranmasına katkıda bulunsa da hiçbir zaman bugünkü boyutta ve kapsamda bir rejim krizine dönüşmedi.

Her şeyden önce bugünkü siyasi kriz 12 Eylül Anayasası'nın yeni bir anayasa ile değiştirilmesini geri dönüşsüz bir şekilde gündeme sokmuştur. 2010 referandumuyla birlikte Erdoğan'ın ikiyüzlü ve fırsatçı bir şekilde 12 Eylül'le hesaplaşmanın bayraktarlığına soyunması, rakiplerini de 12 Eylül Anayasası'nın değişmesi gereğini her fırsatta tekrarlayan bir tutum takınmaya zorlamıştır. O günden bugüne, iktidarıyla muhalefetiyle tüm burjuva partilerini birbirlerini her seferinde yüksek bir perdeden 12 Eylülcü ve darbeci olmakla suçlamaktadır. 2011 seçimlerinden sonra kurulan Anayasa komisyonundan hiçbir partinin ayrılmaya cesaret edememesi bir yandan anayasanın değişmesi yönündeki beklentinin zorlayıcı etkisini göstermektedir ama aynı zamanda bu değişiklik beklentilerini büyütmektedir. O halde derinleşen siyasal krize paralel olarak Anayasa'nın değişmesi gerektiğine dair beklentiler de artmaktadır.

İkincisi bugüne kadarki tüm krizlerde rejimin kimi parçaları kaçınılmaz olarak yıpranmıştır. Ama hiçbiri bu kapsamda ve boyutta olmamıştır. Önceki dönemde Ergenekon, Balyoz, İrtica ile Mücadele Eylem Planı operasyonları generalleri geriletmek için yürütülmüş ve rejimin payandalarından orduya ciddi bir hasar vermişti. Ancak bugün Erdoğan'a yönelik yıpratma kampanyası ve akabinde onun "paralellere" karşı açtığı savaş Ergenekon dönemindeki yıpranmaya rahmet okutacak durumdadır. Emniyetten Yargıtay'a, Anayasa Mahkemesi'nden TÜBİTAK'a kadar 12 Eylül'ün tüm kurumları hallaç pamuğu gibi dağıtılmış durumdadır. Erdoğan'ın bu kurumların içinde giriştiği paralel avı, kurumların birbirlerine attığı çelme miktarını azaltsa da ödenen bedel söz konusu kurumların kitlelerin ve burjuva siyasetinin aktörlerinin gözü önünde tüm meşruiyetlerini yitirmeleri olmuştur.

Üçüncüsü, Amerikancı koalisyonla Erdoğan arasındaki mücadelede, Erdoğan'ın yaptığı manevralar onun ömrünü uzatsa da, rejimi iyice işlemez hale getirmektedir. Tüm kadroların "güvenilir" AKP'liler arasından seçilmesi bile bu durumu engelleyememektedir. Söz konusu sorunun en çarpıcı örneği Erdoğan'ın kendisini yolsuzluk soruşturmalarından da kurtaran bir biçimde kapağı Çankaya'ya atmasıdır. Bu durum Erdoğan'ı kurtarmıştır kurtarmasına ama onu sürekli Anayasal suç işlemeye mecbur etmiştir. İcracılıktan vazgeçmeyen Erdoğan sürekli olarak hükümetin yetkilerini gasp etmektedir. Buna karşılık Erdoğan'sız bir AKP'nin hızla oy kaybedeceği gerçeği, Türkiye'de ilk kez bir Cumhurbaşkanı'nın bir parti adına seçim kampanyası yürütmesine yol açmaktadır. Çift başlı ve giderek birbiriyle çelişen bir hükümet, tarafsızlık yeminini bir kenara bırakan bir Cumhurbaşkanı tel tel dökülen rejimin sırtındaki yükleri arttırmaktadır.

Dördüncüsü, 12 Eylül rejimine en büyük darbeleri vurmuş olan, asıl yıpratıcı güç Kürtlerin durumudur. 12 Eylül darbesi Kürtlerin mücadelesindeki yükselişin önünü kesememiştir. Böylelikle Kürtleri ezmeye gelmiş bir rejim, giderek kitleselleşen bir mücadelenin sonunda bu rejime kök söktürmeye başlamıştır. Zaten bugüne kadar 12 Eylül rejimine yönelik tüm kozmetik düzenlemeler hep Kürtlerin Türk Devleti'ne yönelik büyüyen tehdidini ortadan kaldırma amacını taşımıştır. Ancak, önce Güney Kürdistan sonrasındaki Rojava'dan esen rüzgârlar 12 Eylül rejiminin başta Kürtler olmak üzere tüm ezilenlere giydirdiği deli gömleğinin tüm dikişlerini patlatmaktadır. 2009-2011 arasında Kürtlere yönelik imha saldırıları hüsranla sonuçlanan Erdoğan tam da bu nedenden ötürü Kürtlerle müzakere masasına oturmaya mecbur kalmıştır. Erdoğan'ın Amerikancı koalisyonla savaşı Kürtlerin pazarlık gücünü daha da yükseltmektedir. Ancak Kürtlerin en basit haklarını elde edebilmeleri için bile Anayasa'nın değiştirilemez hükümlerinde bir değişiklik gerekmektedir. Tam da bu yüzden rejimin sadece payandaları yıpranmakla kalmıyor aynı zamanda onun tanımlayıcı kural ve düzenlemelerinin tümü tartışmalı bir duruma geliyor.

Rejimin altını oyan tüm bu etmenlerin bir rejim krizine yol açması ise beşinci bir nokta ile ilgilidir. Yeni bir rejime dair beklentiler yükselirken, burjuva siyasetindeki hiçbir öznenin bu rejimin esaslarını değiştirmeye niyeti ve gücü yoktur. Bu ise verili kurumların daha fazla yıpranmasına, devletin kurumları arasındaki çatışmanın daha da büyümesine yol açmaktadır.

İşte HDP'nin 7 Haziran 2015 seçimlerine parti olarak katılma kararını bu siyasal tablonun bir parçası olarak düşünmek gereklidir.

HDP'NİN SEÇİMLERE PARTİ OLARAK GİRMESİ KRİZİ DERİNLEŞTİREN BİR ADIMDIR

Emekçi ve ezilen düşmanı 12 Eylül rejiminin en önemli düzenlemelerinden biri de yüzde onluk seçim barajıdır. Esas amacı solun ve Kürtlerin meclise girmesini engellemek, meclise girmek isteyen partilerin önüne düzen partileri ile ittifak dışında bir seçenek bırakmamaktır. Doğrusu baraj düzenlemesi ilk darbeyi çoktan almış, 2007 ve 2011 seçimlerinde yürütülen ortak bağımsız aday çalışmalarıyla barajda ilk delik açılmıştır. Nitekim o tarihten bu yana burjuva siyasetinde meclisi eskisi gibi işletmek güçleşmiştir. Kapalı oturumların sayısının neredeyse sıfıra inmesi bunun göstergelerinden biridir. Anayasa tartışmalarının bu kadar çetrefilli hale gelmesinin nedenlerinden biri mecliste başta

Kürtler olmak üzere ezilenler adına konuştuğunu iddia eden ve bir türlü dışarıya atılamayan 30 küsur vekillik bir grubun varlığıdır.

HDP'nin parti olarak barajı aşması her şeyden önce delik deşik olmuş baraja esaslı bir darbe daha vurulması, baraj mekanizmasının geçersizleştirilmesi olacaktır. Bugüne dek aşılamaz bir engel olarak dikilen barajı aşmanın tüm emekçilere vereceği moral güç de cabasıdır.

HDP'nin parti olarak barajı aşmasının sonuçlarından bir diğeri de söz konusu meclis grubunun kalabalıklaşması olacaktır. Bu aynı zamanda AKP'nin milletvekili sayısının, karşısındaki burjuva muhalefeti güçlenmeden zayıflaması anlamına da gelecektir. Böylelikle rejimi değiştirme ihtiyacı sürekli büyürken hali hazırdaki düzen içi aktörlerin rejimi değiştirme kapasitesi daha da azalacaktır.

AKP HEM ZAYIFLIYOR HEM DAHA DA SALDIRGANLAŞIYOR

2011'den bu yana AKP'nin halka yönelik saldırıları artmaktadır. Açılışı Roboski'deki katliamla yapan hükümet, Gezi'deki katilleri "kahraman polisimiz" diye pohpohlamış, Kobanê'yi IŞİD'le beraber kuşatmıştır. Şimdi de AKP seçimlere kolluk kuvvetlerinin yetkilerini daha da arttıran bir iç güvenlik yasa tasarısıyla girmektedir. Bu yasayı geçirmek için meclisteki tüm muhalefet milletvekillerini tartaklamaktan çekinmemektedir. Kılıçdaroğlu'nun "Mecliste bize bunları yapan sokakta vatandaşa neler yapar?" sorusu AKP'nin içine girmiş olduğu yönelimi özetlemektedir.

Öteden beri söylediğimiz üzere AKP'nin artan saldırıları, onun güçlenerek rakipsiz hale gelmesinin değil yaşadığı kan kaybının bir sonucudur. AKP geriledikçe saldırganlaşmaktadır ve bu durum son altı yıldır devam etmektedir. Bununla birlikte içine girdiğimiz dönemde yeni olan AKP'nin sadece müttefikleri tarafından terk edilmesi değil aynı zamanda Erdoğan'ın kendi partisi içindeki tartışmasız otoritesinin zayıflamasıdır. Yolsuzluk oylamasındaki fireler, 5 Ocak'ta Bakanlar Kurulu'nu toplayamaması, Hakan Fidan'ın kendi rızasına olmamasına karşın istifa etmesi bu zayıflamanın dışa vuran görüntüleridir. Pısırık ve risk almayı sevmeyen birisi olan Abdullah Gül'ün siyasete dönme yolunda verdiği sinyaller de AKP içinde büyüyen çatlakların son örneğidir.

Gelinen aşamada Erdoğan'ın kendisini korumak ve dizginleri elinde tutmak için izleyebileceği tek yöntem daha da saldırganlaşmaktır. Zayıflayan birlik, çatışan çıkarlar ancak sürekli bir kriz durumu yaratarak korunacaktır. Böyle bir krizi yaratmanın en emin yolu ise başta Kürtler olmak üzere mücadele eden tüm emekçilere savaş açmaktır. AKP 2015 seçimlerinde yenilgiye uğratılmadığı takdirde, Erdoğan'ın bu savaşı büyüteceğine şüphe yoktur.

7 HAZİRAN'DA SORULACAK SORU

Tüm bunlara bakarak yaklaşan genel seçiminin, derinleşen rejim krizinde neden önemli bir dönemeç olduğunu anlamak mümkündür. Aslına bakılırsa bugünkü tüm siyasal sorunlar tek bir soruya indirgenmiş durumdadır: Erdoğan'ın akıbeti sorunu. 7 Haziran'da Erdoğan'ı süpürmeye giden yol açılacak mıdır, yoksa genel seçim Erdoğan açısından bir can simidi işlevi mi görecektir?

Doğrusu siyasi gündemin merkezinde duran bir başka konu olan müzakere sürecinin akıbeti de esas olarak bu soru ile yakından ilgilidir. Pazarlık masasında hükümeti geri adım atmaya zorlamak mümkün olacak mıdır? Yoksa çoktan bir oyalama sürecine dönüşmüş müzakere süreci Kürtlere yönelik öncekilere rahmet okutan kapsamlı bir saldırı paketiyle mi noktalanacaktır? Bu sorular da esas olarak Erdoğan'ın ve AKP'nin akıbetiyle yakından ilişkilidir.

Kürtler adına konuşanlar arasında açıktan AKP propagandası yapan bir akıma rastlamak mümkün değildir. Ama bu akımların saflarında "Müzakere güçlü bir muhatapla yürütülür. Müzakerenin sonuç alması için AKP'nin ayakta kalması gerekir" görüşünü yayanların bulunduğu da sır değildir. Bu tümüyle yanlış bir görüştür. Zira 2015 seçimleri bir dönemeç olsa da rejim krizindeki ilk dönemeç değildir. Geçtiğimiz seneki her iki seçim de, Erdoğan açısından hayat-memat meselesi olan benzer dönemeçlerdi. Ancak her iki seçimde de Erdoğan'a önemli bir darbe vurulmadı, tersine manevra kabiliyeti arttı. Artan destek, IŞİD'e sunulan daha büyük destek, Kobanê'ye yönelik daha sıkı bir kuşatma, 6-7 Ekim eylemlerinde onlarca Kürdün vurulması, yüzlercesinin de gözaltına alınması anlamına geldi. Bugünkü iç güvenlik yasası da esas olarak Kürtlere yönelik saldırıların polis eliyle daha kapsamlı bir şekilde yürütülmesinin önünü açmak içindir.

O bakımdan ilişkiyi tersinden kurmak gerekir. Erdoğan pazarlık masasına güçlendiği için değil zayıfladığı için oturmuştur. Erdoğan'ı zayıflatan aktörlerin başında ise Kürtlerin yıllardan beri sürdürdüğü mücadele gelmektedir. 2015 seçimlerinde Erdoğan'ın köşeye sıkıştırılması Kürtlerin pazarlık masasında elini güçlendirecektir. Buna karşılık eli rahatlayan Erdoğan'ın ilk atacağı adım Kürtlere yönelik saldırılarını arttırmak olacaktır.

Daha da önemlisi Erdoğan'ın akıbetiyle ilgili olan bu soru Erdoğan ile yahut diğer düzen partileri ile ilgili olan bir soru olmaktan çok HDP ile ilgili bir sorudur. Erdoğan zaten ayakta kalmak için tüm cambazlıkları yapmaktadır. CHP'si ve MHP'siyle muhalefetin Erdoğan'ı geriletmeye mecali yoktur. AKP'yi bu seçimlerde yenilgiye uğratabilecek tek güç HDP'nin barajı aşarak meclise girmesi olacaktır. Tersinden Erdoğan'a sunulacak en büyük can simidi de HDP'nin meclisin dışında kalması olacaktır.

SOLUN REJİMİN SEYRİNE MÜDAHALE İMKÂNI HİÇ BU KADAR YÜKSEK OLMAMIŞTI

Yaklaşan seçimleri tarihi önemde bir seçim kılan etmenlerden biri rejimin en kırılgan olduğu evreden geçmemizse bir diğeri de solun gelişmelerin seyrine müdahale imkânının ilk kez bu kadar artmış olmasıdır. Emekçiler Erdoğan'ın saltanat hülyalarını tuzla buz etmeye ve rejimin tüm işleyişini kilitlemeye hiç bu kadar yakın olmamışlardı.

Her şeyden önce rejimin içinde bulunduğu kilitlenme, Amerikancı koalisyonla AKP arasındaki mücadelenin keskinleşmesi tüm toplumu hiçbir seçim döneminde olmadığı kadar siyasallaştırmaktadır. 2011 seçimlerinde yeni Anayasa'dan değil yapmayı düşündüğü uzay mekiklerinden söz eden AKP, özellikle de Erdoğan, bu seçimlerde her türlü gelişmeyi darbe olarak görüp politikleştirmektedir. Erdoğan'ın her konu hakkında konuşup, toplumun her kesimiyle dalaşması, muhalefetin ise Erdoğan'a zarar verecek her konuyu öne çıkarıp, gündemde tutması solun siyaset yapabilmesi için mümkün olan en elverişli ortamı sunmaktadır.

2015 seçimleri yaklaşırken emekçilerin arkasında Gezi Ayaklanması'nın ve Kobanê eylemlerinin yarattığı birikim vardır. Her iki süreç de Erdoğan'ın tahtının nasıl da sallanabileceğini göstermiştir. Var olan birikim sadece Erdoğan'a duyulan öfke değil

aynı zamanda emekçilerin kendi güçlerine karşı besledikleri özgüvendir.

Benzer şekilde Türkiye sınırlarının dışından esen rüzgârlar da AKP'yi sıkıştırmakta, solun müdahalesi için elverişli koşullar hazırlamaktadır. Kobanê'deki direnişin AKP-IŞİD kuşatmasını püskürtmesi, Kürtleri ezmek isteyenlerin hüsrana uğrayacaklarını bir kez daha göstermiştir. Boğulmak istenen Rojava devrimi Türk Devleti açısından bir istikrarsızlık unsuru olarak varlığını korumakla kalmamış, verdiği mesajı Türkiye'ye daha güçlü bir şekilde ulaştırmaya başlamıştır.

Nihayetinde Yunanistan'da Syriza'nın seçim sonucu, bu reformist partinin hükümet koltuğunda ne yapacağından bağımsız olarak, sol güçlerin birleştikleri zaman burjuva partilerinin arasından nasıl öne çıkacaklarını göstermiştir. Önceleri marjinal olarak küçümsenen solun bu seçim başarısının, barajı aşmak gibi bir iddiayla seçimlere hazırlanan HDP için daha da elverişli koşullar yaratacağı açıktır.

HDP BARAJI AŞABİLİR/AŞMALIDIR ANCAK BARAJI AŞMANIN KOŞULLARI VARDIR

Seçim sürecinde HDP'ye yönelik yükseltilen eleştirilerin başında HDP'nin seçime parti olarak katılması ile ilgili eleştiriler gelmektedir. Parti olarak seçime katılmanın risk almak anlamına geleceği, Cumhurbaşkanlığı seçimlerine bakarak umutlanmanın yanlış olduğu, zira bu seçimlere katılım oranının düşük olduğu, anketlerin çoğunda HDP'nin barajın bir ya da iki puan altında göründüğü bu kesimlerin temcit pilavı gibi tekrarlayıp durduğu görüşlerdir. Tersinden başka anket sonuçlarına, liberal çevrelerin pohpohlamalarına yahut facebook ve twitter ahalisinin ruh haline bakarak HDP'nin barajı kolayca aşacağını söyleyenler de çoğalmaktadır. Bu görüşlerin sahipleri siyaset hakkında yorum yapmakla siyasal mücadele vermek arasındaki farkları karıştırmaktadırlar. Anket verilerine yahut önceki seçimlerin sonuçlarına bakarak seçim takitiği belirlenmez. Siyaset tahmin değil iddia ve mücadele işidir. Bu bakımdan HDP'nin seçime parti olarak girmesi de yanlış değildir ama kerameti kendinden menkul anketlere bakarak HDP'nin barajı aştığını ilan etmenin de iler tutar bir yanı yoktur.

2007'den bugüne kadarki seçimlerde, bugün HDP'nin bileşenleri olan unsurların da desteklediği adayların oy oranlarının yüzde onun altında kalmış olması yüzde onun aşılması imkânsız bir baraj olmasına değil bağımsız adaylar etrafında çalışma yürütenlerin, özellikle de Türkiye'nin batısında üstlerine düşen siyasal görevleri yerine getirmediklerine işaret eder. Evet, bugün nesnel koşullar her zamankinden daha elverişlidir ancak barajı önceki iki genel seçimde de aşmak mümkündü. Barajın altında oy alınması barajı aşmak isteyenlerin zaaflarından kaynaklanmaktadır.

O halde bugün meseleyi anket sonuçlarına, risk alıp almama tartışmalarına odaklayanlar, HDP'nin parti olarak girmesinin yanında da karşısında da olsalar aslında bugünkü seçimlerde HDP de dahil olmak üzere solun asıl tartışması gereken konunun odağını saptırmaktadır. HDP'nin seçim barajını aşıp aşamayacağına ilişkin tahmin ve analiz yarışına girmek yerine HDP'nin barajı aşması için solun görevleri tartışılmalıdır. Bu tartışma aynı zamanda kimin AKP'ye karşı mücadele ettiğini gösterecektir.

ERDOĞAN OYLARINI TOPLUMU KUTUPLAŞTIRDIĞI İÇİN DEĞİL KARŞISINDA BİR KUTUP OLMADIĞI İÇİN KORUYOR

Barajı aşmanın koşullarının başında AKP'ye ve onun toplumun örgütlü kesimlerine yönelik yürüttüğü saldırılara karşı çıkmak gelmektedir. Hükümete karşı net bir şekilde karşı çıkmadan emekçilerin politik kesimlerinin desteğini kazanmanın imkânı yoktur. Yapılması gerekeni tarif etmek için, Amerika'nın ve Amerikancıların Türkiye'deki burjuva muhalefetine biçtikleri rolü akılda tutmak gerekir. Zira yapılması gereken tam tersi bir istikamette ilerlemektedir.

Amerikancı çevreler AKP'nin bugüne kadar seçimlerde yenilgiye uğratılamamış olmasını esas olarak, Erdoğan'ın "toplumu kutuplaştırma" becerisiyle açıklamaktadırlar. Buna göre her türlü sorunu siyasallaştırmak, darbeciler-demokratlar, dindarlar-kindarlar, monşerler-anadolu çocukları türünden gerilimler yaratmak Erdoğan'ın toplumu bizden olanlar ve onlardan olanlar diye ikiye bölmesini sağlamaktadır. Böylelikle de kendi etrafında kümelenmiş kesimleri kemikleştirmeyi başarmaktadır. Buna karşılık Amerikancı-liberal çevrelerin önerdiği muhalefet stratejisi ise ortamı germeden, her sorunu siyasal bir hesaplaşmaya dönüştürmeden Erdoğan'ın kendi kendisini yıpratmasını sağlamaktır. Kılıçdaroğlu'nun akıl hocaları ona Erdoğan'a ilişmeden, onu düşürme hedefini dile getirmeden, onu bir diktatör, iktidar düşkünü bir meczup olarak resmedip, gülünçleştirip, itibarsızlaştırarak "huzur isteyen" sessiz seçmen kitlesinin desteğini almayı tavsiye ediyor.

Liberal çevrelerde pıtrak veren "HDP dostlarının" HDP'ye verdiği tavsiyeler de üç aşağı beş yukarı bu yöndedir. "Ekmek İçin Ekmeleddin" ile AKP'ye karşı bir MHP-CHP ittifakı kurmak isteyenler, HDP'ye de AKP'ye karşı yapıcı bir muhalefet yürütmesini tavsiye ediyorlar. Televizyon kanalları ve twitter hesabı merkezli bir seçim çalışması öneriyorlar. Bu kesimlerin 6-7 Ekim Kobanê eylemleri Demirtaş'ın kavgacı olmayan imajını lekeledi diye veryansın etmeleri de yine aynı kaygıların ürünüdür.

Hâlbuki bu tespitin tam tersi doğrudur. Bugün Erdoğan'ın toplumu kutuplaştırma becerisi asıl olarak HDP de dahil olmak üzere solun ezilen ve sömürülen yığınları Erdoğan'ın karşısına bir kutup olarak dikmekteki yetersizliğinden kaynaklanmaktadır. Aslına bakılırsa, KöZ'ün arkasında duran komünistlerin yıllardan beri muhalefet boşluğu diye tanımladıkları durum tam olarak bu yetersizliğe işaret etmektedir. Roboski'de bombalanan Kürtler, Soma'daki Ermenek'teki maden işçileri, inşaatlarda cinayetlere kurban gidenler, AKP'nin kadın düşmanı politikalarından rahatsız olanlar, okulları imam-hatiplere dönüştürülenler bugüne dek bir kutupta buluşamamıştır. Bu kesimlerin kendini en kitlesel şekilde ifade ettiği zeminlerde bile AKP karşıtı tek bir kutuptan değil birçok kutupluluktan söz etmek mümkündür. Bunun en çarpıcı örneği ise Gezi Ayaklanması'na katılan kitle ile Kobane eylemlerine katılan kitle arasındaki farkta görünmektedir. Her iki eyleme katılan kitle birbirinden tümüyle farklı kesimlerden gelmektedir. O halde AKP'nin karşısında kitleler ölümü göze alarak çıktıklarında dahi ortada tek bir güçlü kutbun oluşamadığını söylemek gerekir.

AKP'ye karşı kararlı ve sürekli bir demokrasi mücadelesi vermeden, Kürtlerin kültürel haklarını kazanma mücadelesini bu mücadelenin olmazsa olmaz bir koşulu görmeden böyle bir kutup oluşturmak mümkün değildir. Bugünkü parçalanmışlığın sebebi tam da budur. Solun içerisinde başta Birleşik Haziran Hareketi olmak üzere AKP'ye karşı mücadele etmeyi öne çıkaran unsurlar Kürtlerin mücadelesinden uzak durmaktadırlar. HDP ve yörüngesindeki akımlar da Kürtlerin taleplerini demokrasi mücadelesinin merkezine oturtsalar da, bu mücadeleyi hedef tahtasına AKP'yi oturtan bir şekilde yürütmüyorlar. Kuşkusuz HDP'nin AKP'nin karşısına dikildiği birçok örnek vermek mümkündür. İç güvenlik yasa tasarısı sırasında HDP'li vekillerin meclisteki tutumu bunun en son örneğidir. Ancak HDP'nin AKP karşısındaki tutumu istikrarlı ve AKP'yi düşürmek isteyen bir çizgide değil zig-zaglar çizerek ilerlemektedir. HDP Gezi Ayaklanması karşısında mesafeli tutum takınırken, Kobanê direnişi sırasında kitleleri sokağa çağırmış ve AKP'ye karşı en militan eylemlerin gerçekleşmesine ön ayak olmuştur. Ama kitleleri eve dönmeye çağıran da HDP olmuştur. Meclis'teki yolsuzluk oylamaları sırasında en sert konuşmaları yapıp, yüce divan oyu veren HDP'li vekillerdir, ama yolsuzluk komisyonundan çekilen de, 17-25 Aralık operasyonları sırasında sürecin dışında kalmaya özen gösteren de yine HDP olmuştur. AKP'nin karşısına sürekli olarak değil konjonktürel olarak çıkmak, kitlelerin inisiyatifini ve mücadelesini geliştiren değil onları bir pazarlık unsuru olarak gören bir yaklaşımı yansıtır. Böyle bir yaklaşım ise emekçiler ve ezilenlerin AKP'ye olan öfkesini ortak bir zeminde birleştiremez.

Gezi Ayaklanması sırasında talepleri ve sorunları birbirinden farklı milyonlarca emekçiyi sokaklara döken Erdoğan'a yönelik öfke ve Erdoğan'dan kurtulma umuduydu. Benzer şekilde 6-7 Ekim eylemlerinde Kürtleri AKP'nin üstüne yürüten de yine AKP'den kurtulmadan Kobanê'nin kurtulamayacağı düşüncesiydi. Bugün emekçileri ve ezilenleri bir kutupta toplamak için kullanılması gereken harç tam da bu olmalıdır. Erdoğan'dan ve AKP sultasından kurtulmadan, bugün emekçilerin en ufak bir sorunu bile çözülemez. Bu basit gerçeğin üstünü örtenler diledikleri kadar işçilerin, Kürtlerin, kadınların sorunları hakkında konuşsunlar, yine de ekonomizmin apolitizmin bataklığından kurtulamayacaklardır. Erdoğan, can havliyle ülkedeki tüm sorunları kendi akıbetine bağlarken, 7 Haziran günü sandığa giden herkes Erdoğan'ın akıbeti ile ilgili oy kullanacakken; iş cinayetlerini, kıdem tazminatının gasp edilmesini, tecavüzleri, Kürtlere yönelik haksızlıkları Erdoğan'ı devirmekten bahsetmeksizin gündeme almak, bu sorunlarla siyasal olmayan bir şekilde, yani iktidar sorunundan bağımsız bir şekilde bahsetmek anlamına gelecektir.

Amerika ve uzantılarının CHP'ye ve HDP'ye tam aksi istikamette tavsiyelerde bulunması aslında kendileri açısından anlaşılırdır. Zira emekçilerin ve ezilenlerin Erdoğan'ın karşısına bir kutup olarak dikilmesi, aynı kesimlerin bağımsız bir güç olarak siyaset sahnesine girmesi anlamına gelecektir. Washington da, Cemaat de, TÜSİAD da emekçileri huzur arayan ve gerginliklerden sıkılmış seçmen kitlesi olarak kontrol altında tutmak istemektedir. Kabul edilmez olan emekçiler lehine siyaset yapmak isteyenlerin "AKP karşıtlığına kilitlenmek istemeyen" bir pozisyonu savunmalarıdır. Emekçileri AKP'ye karşı bir kutupta birleştirecek çizgi izlemek tam da bu yüzden, sadece AKP ile değil, efendilerinin sözünden çıkmayan CHP ile ayrım çizgilerini kalınlaştırmak anlamına gelecektir.

Doğrusu AKP'yi hedef tahtasına oturtmakla seçim sonuçları arasındaki ilişki için uzun izahatlar

yapmaya gerek yoktur. 2004'ten bugüne yerel ve genel seçim sonuçlarına bakmak yeterlidir. DTP 2004 seçimlerine SHP şemsiyesi altında girmişti. Bunun sonucu elbette, bugün solun birlikteliğini CHP ile sağlamayı önerenlerin akılda tutması gereken bir hezimet oldu. 2007 seçimlerine bağımsız adaylarla girmek benzer bir hezimetin yaşanmasını engellese de, bu seçim kampanyasında AKP hedef tahtasına konmadığı için, özellikle Kürdistan'da AKP önemli mevziler kazandı. Tersinden 2009 ve 2011 seçimlerine AKP-karşıtlığı nispeten daha fazla damgasını vurdu ve her iki seçim de AKP'ye kaybedilen oylar fazlasıyla geri alındı. Buna karşılık 2014 yerel seçimlerinde HDP'nin tarafsız kalma gayreti oylarının yerinde saymasına yol açtı.

28 ŞUBAT AÇIKLAMASI HDP'NİN AKP'NİN KARŞISINA BİR KUTUP OLARAK ÇIKMA İDDİASINI GÖLGELEMİŞTİR

Bununlar birlikte 28 Şubat'taki Dolmabahçe açıklaması, seçim dönemi yapılmaması gerekenlerin ne olduğuna dair iyi bir örnek sunmaktadır. Dolmabahçe'deki açıklamadaki yeni ve önemli olan gelişmenin PKK'nin silah bırakmasıyla ilgili olduğunu düşünmek tuzağa basmak olur. Her şeyden önce PKK Türkiye'de gerilla savaşı temelli bir mücadele yürütmeye yıllar önce, Abdullah Öcalan'ın rehin alındığı 1999'da, son vermiştir. İkincisi, YPG'nin Rojava'da Türk Silahlı Kuvvetlerine yol açtığı koşullarda, PKK'nin Türkiye'nin dışındaki bölgelerde silahlı birliklerinden vazgeçeceğini düşünmek saflık olur. Söz konusu açıklama esas olarak AKP'nin bir seçim manevrasıdır. Söz konusu manevra AKP'nin Kürtler nezdinde yıpranan imajını tazelemeyi, diğer taraftan da HDP'nin kendisine karşı bir kutup olarak ortaya çıkmasını engellemeyi amaçlamaktadır.

Doğrusu 28 Şubat açıklaması HDP'nin, özellikle de Selahattin Demirtaş'ın, açıklama sonrası tüm AKP karşıtı çıkışlarına karşın tam da bu amaca hizmet etmiştir. AKP ile birlikte Dolmabahçe Sarayı'nda açıklama yaptıktan sonra AKP'yi 10 maddeye dair en ufak bir taahhütte bulunmamakla eleştirmek faydasızdır. Aynı şekilde 10 maddenin arasına Demokratik Anayasa talebini koyup AKP'nin yeni bir Anayasa yapacağı hayalini yaydıktan sonra Demirtaş'ın "Demokratik Anayasayı HDP yapacak" açıklamasının da bir kıymeti yoktur. Zira HDP, geçelim Anayasa yapacak bir çoğunluk elde etmeyi, hükümet olmayı bile hedeflemeyen bir partidir. Seçimlerdeki hedefi barajı aşmak olan HDP'nin hedefi 7 Haziran seçimleri sonrasında yeni anayasa yapmak değil, olsa olsa Erdoğan'ın başkanlık hedefleyen Anayasa projesini engellemek olmalıydı. Daha da kötüsü, "yeni anayasayı HDP yapacak" şiarını dillendirmeye devam etmek HDP'nin yeni anayasa için AKP'ye destek vermesine kapı aralamak anlamına gelecektir.

Her hâlükârda, 28 Şubat açıklaması, doğrudan HDP'nin kendi iradesiyle gerçekleşmiş olmasa da HDP'nin AKP karşısında bir kutup olma iddiasını gölgelemiştir. Bu gölgeden kurtulmak HDP'nin bundan sonra AKP karşısında tutarlı ve eylemli bir tavır göstermesine bağlıdır.

BARAJI AŞMAK İÇİN EDÖB'ÜN GERİSİNE DÜŞEN DEĞİL ONU AŞAN BİR EYLEM BİRLİKTELİĞİNE İHTİYAÇ VARDIR

Barajı aşmanın bir diğer koşulu solun en geniş kesimlerinin birlikteliğini sağlamaktır. 2009 ve 2011 seçimlerinde önceki seçimlere kıyasla nispeten daha başarılı sonuçların ardında yatan nedenlerden biri de bu dönemde solun gündemini uzun bir süre boyunca meşgul ederek bir yılan hikâyesine dönen Çatı Partisi tartışmalarının geri plana alınmasıydı. Böylelikle seçim çalışmalarını eylem birliği zemininde yürütmek mümkün olmuştu.

2011 genel seçimlerinde, KöZ'ün de bir parçası olduğu Emek Demokrasi Özgürlük Bloğu (EDÖB) bugüne kadar seçim ittifakları içindeki en üst nokta idi. Elbette EDÖB de solun tüm kesimlerini kucaklayamamıştı. ÖDP, TKP, Halkevleri bu ittifakın dışında yer almıştı. Ancak EDÖB'ün bugünkü HDP'den daha ileri bir konumda olduğu açıktır. Nitekim HDK/HDP kendisi ile 2011 seçimleri arasında bir süreklilik kursa da EDÖB'ün tüm bileşenlerinin dahi HDP içinde yer almadığı açıktır. Daha ileri bir adım olarak gösterilen HDP bir seçim ittifakı olarak EDÖB'ün yerini dahi tutmamaktadır.

Bugün barajı geçmek için ise EDÖB'ü aşan bir seçim ittifakına ihtiyaç vardır. Sol içerisinde hiçbir

akım Erdoğan'ın karşısında değil yanında olduğunu söylememektedir. Yine hiçbir akım Kürtlerin sorunlarının demokrasi mücadelesinin önemli bir parçası olduğunu reddetmemektedir. Aslına bakılırsa Birleşik Haziran Hareketi'nin talepleriyle, HDP'nin talepleri arasında esasa dair bir fark yoktur. Sol partiler içinde tüm seçim bölgelerinde seçime katılmaya müsait bir parti teşkilatına sahip olan HDP'nin parti olarak seçime girmesi bir dayatma olarak kabul edilemez, bilakis yüzde on barajını aşmanın ön koşuludur. Başka bir deyişle bu kesimler arasında bir seçim ittifakının önünde de, kamuoyuna duyurulmuş, bir engel yoktur.

Böyle bir seçim ittifakını oluşturmanın temel koşulu AKP'ye karşı tüm emekten ve demokrasiden yana tüm güçleri bir arada toplayacak bir seçim ittifakı çağrısı yapmaktır. Seçime parti olarak girme kararı aldığına göre, sol içindeki tüm güçlerin eşit söz hakkıyla bir katılımcı olarak yer alacakları bir seçim ittifakının çağrısını yapmak da esas olarak HDP'nin sorumluluğudur. Seçimlerde solun desteğini sağlamak için HDP'nin sol akımlarla ikili görüşmeler yaptığı zaten sol kamuoyunun malumudur. Ancak "HDP'yi destekleyin" diye görüşmeler yapmakla, HDP'nin de içinde yer aldığı bir ittifak çağrısı yapmak arasında dağlar kadar fark vardır. Birincisi başarısızlığa, dostlar alışverişte görsün misali verilen desteklere mahkûmken ikincisi emekçilere güven verecek bir seçim ittifakın ön koşuludur. Birinci durumda her akımın seçimlerde HDP'yi desteklememek için kendince bahaneleri olacaktır, ikinci durumda seçim ittifakında yer almayanların yapabileceği bir politik bir gerekçesi bulunmayacaktır.

Son günlerde, özellikle iç güvenlik tasarısının tartışıldığı sırada, Birleşik Haziran Hareketi ile HDP birlikte düzenledikleri eylem ve etkinliklerin sayısını arttırmaktadır. Ancak her iki kesim de seçime yönelik ortak bir açıklama yapmaktan kaçınmaktadır. Böylelikle ortaya bir paradoks çıkmaktadır, bir eylem birliği olarak seçim ittifakı oluşturamayanlar, seçimleri gündeme almayan eylem birlikleri düzenlemektedir. Tam da bu nedenle bir eylem birliği olarak tasarlanmamış seçim ittifaklarının güdük kalacağını hatırlatmakla yetinmemek gerekir. Aynı zamanda seçimleri gündem etmeyen eylem birliklerinin bugün açısından politik bir anlam taşımayacağını, daha da kötüsü seçimlerdeki grupçu tavırları perdeleyen bir örtü işlevini üstleneceğini söylemek gerekir.

8 MART'TAN 1 MAYIS'A UZANAN EYLEMLERİ KİTLESEL BİR SEFERBERLİĞE DÖNÜŞTÜRMEK GEREKİR

Barajı aşmanın üçüncü koşulu ise seçimlerde yürütülecek çalışmayı, burjuva partilerinden farklı olarak, kitlesel bir seferberlik olarak yürütmektir. HDP adayları çevresinde yürütülecek seçim çalışması, AKP'ye karşı muhalefetin lafta kalmayan bir muhalefet olduğunu gösterdiği oranda CHP ile arasındaki ayrımları kalınlaştıracaktır. Zira Gezi Ayaklanması sırasındaki tutumundan anlaşıldığı üzere, AKP'yi grup konuşmalarında en sert biçimde eleştiren CHP, iş AKP'ye yönelik tepkileri eyleme dökmeye gelince ayak diremektedir. İç güvenlik yasasının görüşmelerinden önce de, "yasa çıktığında sokakta en önde ben yürüyeceğim" diyen Kılıçdaroğlu, meclis görüşmeleri sırasında mecliste dahi yer almamıştır. Görüşmeyi kilitlemek için HDP'li vekiller eylemli bir tutum sergilerken CHP'lilerin tutumu iç tüzüğün 68. maddesini hatırlatmakla sınırlı kalmıştır.

Aslına bakılırsa iç güvenlik yasa tasarısı sırasında yaşananlar AKP'nin saldırılarının nasıl püskürtülemeyeceğinin çarpıcı bir örneği olmuştur. Başta HDP'li vekiller olmak üzere, muhalefet partilerinin mecliseki kilitleme girişimleri yasa tasarısını tüm Türkiye'nin gündemine soksa da, mecliseki direniş yasa tasarısının geçişini engelleyememektedir. Mecliseki direniş AKP'nin saldırılarını durdurmak için yetersizdir çünkü sokak ayağı eksiktir. Emekçilerin kitlesel eylemleri olmadan, bu eylemleri miting meydanlarından varoşlara yaymadan AKP'nin saldırılarını durdurmak mümkün değildir.

Seçimlerin 8 Mart ile 1 Mayıs arasındaki eylemli dönemin peşi sıra gelmesi bu bakıma bir şanstır, Gezi Ayaklanması'nın yıl dönümünün seçimden bir hafta öncesine gelmesi de. Zira seçimlere emekçiler adına girmeye hazırlananların yeni ve alternatif seçim mitingleri düzenlemesine gerek yoktur. Söz konusu dönem boyunca mitinglerin düzenlenmesi zaten bir gelenek olmuştur. Yapılması gereken yeni mitingler düzenlemek değil bu mitinglerin gündemini seçimler olarak tayin etmektir.

Ne yazık ki, zurnanın zırt dediği yer de tam burasıdır, zira söz konusu 8 Mart, Newroz, 1 Mayıs olduğunda sol akımların çoğunluğundaki ekonomist, sendikalist eğilimler açığa çıkmaktadır. 8 Mart'ı, hükümete karşı tüm ezilenlerin birleştiği bir hesaplaşma gününe çevirmek yerine sadece kadınların sorunlarına odaklanan, sadece kadınların katıldığı bir şenliğe çevirmek konusunda tüm akımlar yıllardır fikir birliği içindedir. 21 Mart'ı Kobanê'deki direnişe kilitlenerek kutlamak, Kürtlerin düşmanı AKP'ye karşı mücadeleyi esas almamak, 1 Mayıs'ı sendikacılara teslim etmek de aynı anlayışın ürünüdür. Hâlbuki tüm bu mitingler HDP'yi destekleyeceğini açık ve desteklemesi muhtemel tüm güçlerle birlikte örgütlenecek seçim mitinglerine çevrilmelidir. Merkezi eylemleri seçim gündemli örgütlemek, aynı zamanda bu eylemleri varoşlara taşımanın da önünü açacaktır.

SEÇİMLERDE HDP'YE RAĞMEN HDP'Yİ DESTEKLEMEK GEREKİR

AKP'yi, özel olarak da Erdoğan'ı, hedef tahtasına oturtan bir demokrasi mücadelesi, seçim çalışmalarının solun en geniş kesimlerinin katıldığı bir seçim ittifakı platformuyla yürütmek ve seçim çalışmasını kitlesel, eylemli bir seferberliğe dönüştürmek. Bu koşulları yerine getiren bir hareketin önünde hiçbir seçim barajı duramaz. Tersinden bu koşulları yerine getirmeye niyetli olmadan seçimlere parti olarak girmek düpedüz sol lafazanlık olarak görülmelidir.

Henüz seçim sürecinde kimin nasıl bir çizgi izleyeceği kesinleşmemiştir ama HDP'nin bu görevlerin üstesinden gelmeye 2011 yılına kıyasla daha az müsait bir pozisyonda olduğunu söylemek için herhangi bir gelişmeyi beklemeye gerek yoktur. Zira bugünkü HDP Emek Özgürlük ve Demokrasi Bloku'nun ilerisinde değil gerisinde bir konumdadır. Bir eylem birliğini bir siyasi partiye dönüştürdüğü için içindeki kimi bileşenleri kaybetmekle kalmamış aynı zamanda içindeki eylem birliklerini de pörsütmüştür. Buna bağlı olarak 2009-2011 arasındaki dönemde birleşik eylemlerin sayısı ve kitleselliği artarken, 2011'den bu yana solun ön ayak olduğu eylem ve etkinlik sayısı, kitlelerin kendiliğinden sokağa çıkma eğiliminin büyümesine karşın, azalmıştır. Kısacası EDÖB'den HDP'ye ilerleyen süreç, nesnel koşullardaki tüm olumlu gelişmelere karşın, seçim barajını aşmayı kolaylaştıran değil zorlaştıran istikamettedir. Başka bir deyişle HDP'nin kendisi yüzde on seçim barajının aşılmasının önündeki en büyük engeldir.

HDP'nin AKP karşısında net bir eylemli çizgi koymayışına, solun en geniş kesimleriyle ittifak içine girmeyişine bakarak seçimlerde bugüne dek HDP'yi desteklemekten imtina eden akımların sayısı hiç de az değildir. Halbuki 2014 seçimlerinde HDP'ye oy vermek için HDP'li olmaya yahut HDP'li vekillere kefil olmaya gerek yoktur. HDP'nin seçim barajını aşarak meclise girmesi, HDP'li vekillerin mecliste takınacağı tutumdan bağımsız olarak, 12 Eylül düzeninin dikişini iyiden iyiye attıran, rejimin krizini derinleştiren bir durumdur. Üstelik HDP'ye yöneltilecek eleştiriler bu parti meclisin dışında kaldığında değil meclise girdiğinde daha rahat yöneltilebilir. Meclisin içindeki bir HDP'nin eksiklikleri daha rahat görülebilir, gösterilebilir. Tersinden meclisin dışında kalan bir hareketin, kendine yönelik eleştirileri, "elimdeki imkânlar bu kadar" diye yanıtlaması daha kolaydır.

O halde seçimlerde emekçi ve ezilenlerin çıkarlarını savunma iddiasını taşıyan tüm güçlerin HDP'yi 12 Eylül barajını aşarak meclise sokmak için gayret göstermesi gerekmektedir. HDP'nin aksi doğrultudaki yönelimi akılda tutulduğunda bu tutumu "Seçimlerde HDP'ye rağmen HDP'yi desteklemek" diye özetlemek mümkündür. Bunun dışındaki tüm yönelimler CHP'ye hizmet edecektir. Zira "parlamentarizme karşı olmak" adına açıktan boykot çağrısı yapmak yahut seçimleri gündeme almamak, solun çevresinde öbeklenmiş kesimlerin CHP'yi bir umut olarak görmesine yol açacaktır. Bir hareketin seçimlerde, kazanma şansı olmadığı halde, "sınıf çalışması" yürütmek yahut propaganda yapmak adına kendi adıyla ya da adaylarıyla girmesi de boykotçuluktan farklı değildir.

SEÇİM SÜRECİ BOYUNCA KÖZ'ÜN TUTUMU

KöZ'ün arkasında duran komünistler, sadece devrimci bir partinin bugünkü krizi emekçilerin elini güçlendirecek şekilde istismar edebileceğini biliyorlar. Zira bugünkü rejim krizinden ancak devrimci bir partinin önderliğinde işçi ve emekçilerin önünü açacak bir biçimde faydalanabilir. Böyle bir partinin olmadığı koşullarda izlenecek seçim taktikleri düzen güçlerinin oyunlarını bozmaya muktedir olamaz. Hatta eninde sonunda hâkim sınıfın şu ya da bu kesiminin kuyruğuna takılacağından şüphe duymamak gerekir. O halde KöZ'ün siyaset sahnesine adımını attığı ilk günden beri tekrarladığı gibi asıl sorun rejimin krizi değil devrimci önderlik krizidir. Bu kriz çözülmediği sürece hiçbir gelişme işçi ve ezilenlerin önünü açmayacaktır. O halde devrimcilerin önündeki görev önderlik krizini çözmek için, devrimci bir partiyi yaratmak hedefiyle siyasal mücadeleye katılmaktır.

Devrimci bir partinin bulunmadığı koşullar altında yürütülecek siyasi faaliyetin amacı, devrimci bir partiye ihtiyaç duyan kesimlerle yan yana gelmek, bu kesimlere var olan siyasi hareketlerden hiçbirinin devrimci bir partinin oynaması gereken rolü oynayamadığını göstermek ve bunun neden böyle olduğunu açıklamaktır. KöZ 7 Haziran seçimlerindeki tutumunu seçimlerin sonucunu belirleyebileceği hayaline kapılarak değil söz konusu amaçları akılda tutarak tarif etmiştir.

Rejimin krizi her zamankinden derin, emekçi hareketinin sunduğu fırsatlar her zamankinden çok. Demek ki solun omuzlarındaki sorumluluklar her zamankinden ağır. 7 Haziran'a varan süreç kimlerin sorumluluklarından kaçtığı, kimlerin daha fazla sorumluluğa talip olduğunun görüleceği bir dönem olacaktır. KöZ'ün yeri elbette daha fazla sorumluluk alanların yanı olacaktır.

Tam da bu nedenle "HDP'ye rağmen HDP" tutumunu benimsemek 7 Haziran seçimlerine bir yorumcu gibi katılmak ve kerhen destek sunmak anlamına gelmez. Tersinden HDP'yi meclise taşımak için aktif bir seçim çalışması yürütmeyi gerektirir. Tam da bu yüzden KöZ'ün arkasında duran komünistler 7 Haziran seçimlerinde HDP'yi destekleyecekler, seçim çalışmalarını "12 Eylül Barajı'nı Aşmak için Oylar HDP'ye", "Erdoğan'ın Başkanlık Planını Bozmak için HDP'yi Meclise Taşıyalım", "AKP'nin Kürtlere Yönelik Saldırı Planını Boşa Çıkarmak için Hdp'yi Meclise Taşıyalım" ve benzeri şiarlarla yürüteceklerdir.

Seçimlerde barajın şu ya da bu akımın tekil gayretiyle değil, solun en geniş kesimlerinin ortak mücadelesiyle aşılacağını savunmak, HDP'nin seçim çalışmalarının yürüttüğü tüm platformlara dahil olmayı, bu platformları solun tüm kesimlerine açmak üzere önerilerde bulunmayı gerektirir. Yine tüm bu platformları AKP'ye karşı kitlesel bir seferberliğin planlayıcısı ve yürütücüsü kılmak için önerilerde bulunmak, bu önerilerin gereklerini yerine getirmek için azami sorumluluk üstlenmek de şarttır. KöZ bu tutumun takipçisi olacaktır.

12 Eylül Barajını AKP'nin Başına Yıkmak için Oylar HDP'ye!

Barajı Aşmak için Seçim Çalışmasını En Geniş Eylem Birliği ile Yürütelim!

Barajı Aşmak için 8 Mart'tan 7 Haziran'a Uzanan Süreci AKP'ye Karşı Kitlesel Bir Seferberliğe Çevirelim!

Kürtlerin barış istemeye hakkı var

Kürtler özgürlük ve egemenlik için savaştıkları zaman hep bir başlarına kaldılar.

Onları savaşmaktan vazgeçmeye zorlayanlar hiç eksik olmadı. Barış ve huzur için Kürtlerin isyandan vazgeçmesini ve silahsızlanmasını şart koşanlar hep kalabalık oldu.

Herkesin iyiliği için Kürtlerin özgürlükleri için mücadele etmekten, kendi yurtlarında egemen olmak istemekten, kendi kaderlerini özgürce ve kendi kendilerine tayin etmekte ısrardan vaz geçmeleri için, iyi niyet elçisi kılığında onlara baskı uygulayanlar da eksik olmadı. Bugünlerde de az değiller.

Şimdi bu iyi niyetli barış elçileri Kürtlere doğrudan doğruya "özgürlük için savaşmayı bırakın" demek yerine, "Kürt sorununa demokratik çözüm" sözlerinin arkasına saklanıyorlar. Yani sorunu ters yüz ederek kafa karıştırmaya soyunuyorlar. Zira söylenmesi gereken, dikkat çekilmesi gereken tam tersidir. Demokrasi için Kürt sorununun çözülmesi şarttır. Bir ulusal sorun olan Kürt sorununun çözülmesi ise Kürtlerin ezilen bir ulus olarak kabul edilmesini ve kendi kaderlerini özgürce tayin etmeye hakları olduğunun kayıtsız şartsız savunulmasını gerektirir.

Bunu Kürtlerin istemesi haykırması uğruna ölümleri göze alması gayet tabidir. Zira zincire vurulmuş, varlıkları bile inkar edilen, en temel haklarını istemeleri bile suç sayılanların isyan etmelerinden daha doğal bir şey yoktur.

Asıl eksikliği görülen ve şiddetle ihtiyaç duyulan bu ilişkinin ferah yanında duranların, yani ezen ulusa mensup olanların tarafından aynı talebin ve ısrarın gösterilmesidir.

Kuşkusuz oldum olası dünyanın dört kapısında savaşan Kürtlerin egemenlik ve özgürlükleri için savaşmaya olduğu kadar barış istemeye de hakları var. Hatta herkesten önce onların var. Kürtler, kendilerini boyunduruk altında tutan devletlere karşı savaş açarken kimseden izin almadı, kimseden destek görmedi. Aynı şekilde barış istemek için de kimseden izin almak zorunda değiller. Kürtlerin barışa hakkı var. Ama Kürtlerin barış istemesi demek özgürlük ve bağımsızlık için savaşmaktan büsbütün vazgeçmesini mi istemektir? Devletin ve şovenlerin dayattığı budur. Kaldı ki, şu ya da bu Kürt örgütünün nasıl savaşıp ne zaman barış isteyeceğine kafa yormak özellikle ezen ulus devrimcilerinin üstüne vazife değildir. Zira uzun yıllardan beri bağrından özgürlük mücadelesi veren nice akım çıkarmış olan Kürdistan toprakları birikmiş deneyimleriyle daha ileri bir halkadan mücadeleyi yakalayabilecek bir önderliğe başka yerlerden çok daha fazla elverişlidir.

Ezen ulus devrimcilerinin asıl ödevleri Kürt hareketini yorumlamak veya nasihat etmekten önce kendi ödevlerine yoğunlaşmaktır.

Bu ödevler de sır değildir.

Kendi devletlerinin Kürdistan'daki işgaline karşı mücadele etmek;

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmak;

Amalarla fakatlarla bu hakka şart koşan sosyal şovenlere karşı amansızca mücadele etmek;

Ortadoğu'ya barışın ancak Kürtlerin özgürleşmesiyle geleceğini savunmak.

Demokrasiden söz edebilmek için her şeyden önce ezilen Kürt ulusunun en temel demokratik haklarına sahip çıkmak ve bunların sağlanması için mücadele etmek gerekir.

Ezen uluslara mensup devrimcilerin asıl ödevleri bunlardır.

Bu ödevleri akılda tutarak, ilk işitildiğinde kulağa hoş gelen

"Kürt sorununa demokratik çözüm" şiarının üzerinde de durmak gerekir. Çünkü bu sözlerde söylenenin tam tersini vurgulamaya ihtiyaç vardır. Yani "demokrasi için Kürt sorununa çözüm" demek lazımdır.

Kürtler üzerindeki ulusal baskı kalkmadan demokrasiden söz edilemeyeceğinin altının çizilmesi lazımdır.

Ulusal baskının kalktığını söylemek için Kürtlerin bu baskıya karşı mücadele etmekten vazgeçmelerini istemek ise şovenizmin en aşağılık ifadelerinden biridir. Yani "özgürlük için mücadele eden yoksa baskı da yok" demeye gelir.

Ama demokrasinin temel ölçülerinin başında

Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkının kayıtsız şartsız kabulünün geldiği sık sık unutulmaktadır.

Kürt sorununun Kürtlerin ezilen bir ulus olarak kendi sınırları içinde hapis tutan devletle anlaşarak çözülebileceği hayalleri giderek yayılmaktadır.

(Haziran 2008, KöZ Özel Sayısı)

İlkeli siyaset, siyasetin ilkeleri ve doktrinerlik

KİMİN İLKELERİNE GÖRE İLKELİ SİYASET?

Devrimci akımların ve sosyalistlerin, aynı zamanda oportünizm diye de adlandırılan ve burjuva siyaset anlayışından ithal edilmiş ilkesiz ve belkemiksiz siyaset tarzına karşı reflekslerinin ilk ve en yaygın sonucu her akımın veya grubun kendi ilkelerini esas ilke olarak görerek herkesin, en azından birlikte şu ya da bu merhaleye kadar yol yürümeyi düşündükleri herkesin bu ilkelere uymasını beklemek olmaktadır. Doğrusu herhangi bir siyasi akımın benimsediği ilkelere ve görüşlere sıkı sıkıya bağlı kalmasında ve başkalarını da bu tutuma çekmek istemesinde tuhaf ve şaşırtıcı bir şey yoktur. Siyasi mücadelenin önemli bir boyutu da bunu gerektirir zaten. Genel olarak propaganda çalışması ve aynı zamanda polemikler vb. de bu eksen üzerinden yürür. Ama bu çalışmaların esası söz konusu akımların kendilerine taraftar kazanmak üzere yürüttükleri çalışmaları ifade eder. Bu çerçevede görüş ve ilkelerin ayrıntılarıyla ve somutlanarak anlatılması başka görüşlere kıyasla üstünlüklerinin ortaya konması vb. gelir ve siyasi mücadeleye atılmış hiçbir özne büyüklüklerinden ve etki alanlarının darlığı ya oda genişliğinden bağımsız olarak bu çalışmaları sürdürmeden siyasi bir varlık gösteremez.

Bununla birlikte aynı şeyi başka akımlarla birlikte herhangi bir anlık ya da süreli çalışmaya girişmek üzere adımlar atılırken yapmaya kalkışınca durum değişir. Zira her siyasi akımın ilkeleri ve ayırt edici ölçü ve görüşleri zaten her birinin bağımsız bir varlık olarak varolmasının nedeni ve gereğidir. Bu bakımdan bir akımın diğerini kendi ilkelerini ve görüşlerini dayatması veya onları buna davet etmesinin üslup farkları bir yana bir tek anlamı vardır: bu ilkeleri ve görüşleri kabul edin demek bize katılın demeye gelir, en azından bir birleşme ilişkisinin açılış cümlesinden sayılmalıdır. Oysa farklı ilkelere farklı program ve görüşlere göre teşekkül etmiş örgütlerin birbirleriyle ilişkileri bu başlık altında görülmesi gereken ilişkilerden ibaret değildir. Aksine bu kategorideki ilişkiler çok sınırlı sayıda örgüt ve akım arasında söz konusu olabilir; ve sık sık da olmaz.

Bunun dışında elbette kimi tekil ilkesel tutumlar üzerinde geçici ve gündelik olmayan bir birlik hedefi ile değilse bile nispeten daha kalıcı ve sürekli ittifaklar ve ilişkiler olabilir; nitekim buna örnek olabilecek oluşum ve girişimler az değildir. Bunda bir tuhaflık da görmemek lazımdır. Meğer ki kendi aralarında şu veya tekil ilke veya ilkesel tutum konusunda anlaşmış olanlar, kendi dışlarındaki akımları da bu tutuma çağırmak üzere hareket etsinler. Zira bu durumda biraz önce değindiğimiz sorun bu sefer daha dar bir çerçevede ama kolektif olarak yeniden üretilmiş olur ve aynı kapıya çıkar.

SİYASET YAPMAK İÇİN TÜM ÖLÇÜ VE İLKELERİ RAFA KALDIRMAK ŞART MI?

Buna karşılık tek bir gündem üzerinde, birbirlerinden çok farklı çap nitelik ve yönelimde olan akım ve örgütlenmeyi anlık olarak geçici bir müddet için bir araya getirmeyi hedefleyen ve öyle olmak zorunda olan platformlarda tekil veya kimi kolektif ortak ilkesel tutumu herkese dayatmak veya herkesin buna uymasını beklemek, özü itibariyle bu tür oluşumların doğasına aykırıdır. Bu tür tutumlar böyle platformların oluşmasını, düzenli ve etkili bir biçimde çalışmasını engeller yahut bu tutumda ısrar edenlerin birbirlerinden ayrışmalarına varır.

Örneğin geçtiğimiz seçimler vesilesiyle oluşan ve alışılmış olanlardan çok daha geniş bir kapsamla oluşan "Birlikte Başarabiliriz" platformu bu sorunun aydınlanması bakımından elverişli bir örnek teşkil edebilir.

Böyle bir platformda her bileşen veya bileşenlerden herhangi biri ya da bir kaçı platformun yönelimini veya herhangi bir adımdaki açıklama ve tutumların kendi doğru bildikleri ölçülerine ve ilkelerine göre belirlenmesinde ısrar ederse ne olabilir? Söz konusu ortamda bir araya gelmiş olan akım ve örgütlenmelerin her birinin kendine göre bir geçmişi ve ayrım çizgileri olarak görülebilecek tutum ve ilkeleri belli olduğuna göre böyle bir ortak nokta bulmak zordur; yahut böyle ortak noktaların bulunması halinde kalıcı ve sürekli bir ortaklığa yönelmek ve daha derin temeller üzerinde bir birliğin yollarını aramak icap eder. Söz konusu örneğin böyle bir olasılıkla yakın uzak bir ilişkisi olmadığına göre, bu tür bir ısrar ya platformun oluşmasını çalışmalarını engelleyici bir rol oynar yahut aynı tutumun ayna görüntüsü gibi bir ikizi olan tutumu davet eder. Bu tutum da bu sefer ilkeleri büsbütün rafa kaldırmakla aynı kapıya varan bir tutuma ortak ilkeler adı altında orta yolcu ilkeler etrafında buluşma arayışlarına yol açar. Bu durumda kimsenin kendi ilkeleriyle birebir özdeş olmayan, siyasal etki ve çaplarından bağımsız olarak her bileşenin renklerinden biraz yansıtan bir tutum ortaya çıkar bu bir muğlâklık nedeni olacağı gibi arkasında sıkı bir biçimde durulabilecek bir ortak noktayı ifade etmekten de çoğunlukla uzak olur.

Seçimlere dönük platform çalışmalarında olduğu gibi, pek çok başka örnekte de bu ikilem sık sık kendini göstermektedir ve adeta içinden çıkılmaz bir ikilemle karşı karşıya bulunulduğu izlenimi doğmaktadır.

Oysa öyle değildir. Bu sorun büyük ölçüde siyasal çalışmayı sadece kendi başına ve kendi doğrusal büyümesinden başka bir yol olmadığı inancıyla yürütme alışkanlığından ileri gelir. Ancak siyasal mücadeleye bu gözlükten bakıldığında bir açmaz oluşur. Elbette kendilerini bir parti olarak ilan etmiş akımların doğrusal bir gelişme yolundan büyüyerek siyasetin asıl hedefine yani siyasal iktidarın ele geçirilmesi noktasına varacaklarına inanmaları gayet tabiidir. Ama mevcut tabloyu oluşturan öznelerden hiç birinin tam olarak bu noktaya yakın bir yerde durmadıkları da aşikârdır. Zaten o nedenle sık sık gündeme damgasını vuran şu ya da bu sorun yahut gelişme vesilesiyle mevcut akımların tek başlarına bu gündemlerin sorumluluğunu omuzlayamayacaklarını idrak etmeleri üzerine başkalarıyla bir araya gelmek zorunda kalmaları da tesadüf değildir. Bu durumlar ittifakların, güçbirliklerinin ve platformların gündeme geldiği ortamları tarif eder. Ama mademki bu gelişme tek tek şu ya da bu siyasi akımın kendi ilkeleri kendi güçleri ve kendi bağımsız yürüyüşü ile yürüyemeyeceği bir yolun başında belirmektedir o halde bu tür durumlarda kendi ilkesel tutumlarından farklı ölçüler üzerinde bir buluşmanın yolları aranmalıdır. Genellikle eksik olan ve belirsiz olan budur.

HANGİ İLKELERE GÖRE SİYASET?

Oysa bu ortak noktanın tarifi çok zor değildir. Bu tür ortak noktalar örneğin her bir akımın şu ya da bu genel sorun hakkındaki (örneğin işkence, parti kapatılmaları polis operasyonları vb.) önceden belli tutumları vardır; bunlar sadece yazılı beyanlardan ibaret olmayıp somut pratik deneyimler içinden de çıkmaktadır. Böyle bir gelişme bu ortak noktalar üzerinden bir araya gelip, bu ortak güzergâhta ne zaman nasıl ve ne müddetle bir arada olunacağının tartışılacağı platformlara eylem birliklerine hayat verir. Bu takdirde esasen konu da ilke de bellidir; bunlar üzerinde uzun uzadıya tartışmaya hacet yoktur. Olsa olsa bir teyit anlamında bir tartışmanın ardından somut adımların planlanmasına ve bu adımların atılmasına geçilmesi icap eder.

Keza ani ve ansızın gelişen gelişmelerden ziyade geleceği önceden belli olan ve önceden ilan edilmiş taktik tutumların bilindiği durumlar da böyledir. Örneğin yaklaşan seçimlerde düzen partilerinden bağımsız ortak adaylarla seçim sürecine müdahale etme gereğinin ortayla çıktığı durumlar da böyledir. Nitekim geride bıraktığımız seçimlerde böyle olmuştur. Bu tür durumlarda ilkeleri programları bir araya gelen akımların birbirleri ile benzerlik veya farklılıklarını kimin kimi nasıl gördüğünü vb. tartışmak abes ve akla ziyandır. Aksine üzerinde zaten hemfikir olunduğu için bir araya gelinmesini sağlayan taktik tutumu veri alıp bunun pratik somutlanışı üzerinde yoğunlaşmak gerekir. Her bir akımın yek diğerinden farkları yahut ortaklıkları vb. ise her birinin kendi yayın ve propaganda faaliyeti içerisinde ayrı ayrı işleyecekleri konulardır. Bunları platformların oluşması ve işlemesi aşamasına ithal etmek ise söz konusu platformun oluşmasını ve işlemesini engelleyen aksatan bir rol oynar. Nitekim sık sık ve geçtiğimiz platform pratiği içinde de bu gibi sorunlara tanık olunmuştur. Bunu önlemenin en etkili yolu bu tür çalışmaları basit sade ve en geniş kesimler tarafından da rahatlıkla anlaşılabilecek somut hedefleri platform üzerinden deklare edip, herkesin kendine özgü tutum ve görüşlerini de kendi başına kendi araç ve yöntemleriyle yapmasının önünü açmaktır. Bu yapılmadığı takdirde ise bu özel görüş ve tutumların platformun ortak metin ve söylemlerine taşınması ve dolayısıyla bunları ağırlaştırıp etkisinin azalmasına yol açması kaçınılmazdır.

Aynı tutum ilkeler ve söylem düzeyinde bir tartışmaya yol açmadığı zamanlarda bu kez örgütsel kimliklerin veya bununla bağlantılı isimlerin öne çıkarılması biçiminde de kendini gösterir. Genellikle kimin ya da kimlerin sözcü olacağı, somut olarak kimin ve kimlerin öne çıkacağı vb. konularında kendini gösteren gerilimler bu kabildendir. Seçim platformlarında ise tabii bu unsur kendini adayların belirlenmesi aşamasında gerginliklere neden olarak göstermektedir.

KöZ'ün arkasında duran komünistler önceden beri her platformda olduğu gibi geçen seçimlerdeki platformlarda da bu saptamaları göz önünde tutarak ve bu deneyimden öğrendiklerini dağarcıklarına ekleme titizliği ile hareket etmiş ve aksi yöndeki girişimlere de platformun selameti açısından müdahale eden bir duruş göstermişlerdir. Eleştirilerini yahut özgün tutumlarını da kah kendi araç ve yöntemleriyle kendi bildikleri gibi ve kendi güçlerine orantılı olarak dile getirmeye, kah ortak işler bittikten sonra topluca dile getirmeye özen göstermişlerdir. Bundan sonar da öyle yapmaya devam edeceklerdir.

DOKTRİNERLİK VE DAR GRUPÇU SİYASET YA DA SEKTERİZM

İlkeli siyaset dendiğinde karşılaşılan ve en çok anılan hatalı tutumların başında doktrinerlik yahut sekterlik diye de anılan dar grupçuluk gelir. Hemen hemen her akımın zaman zaman birbirine yakıştırdığı bu kavramlar çok yaygın kullanılıyor olsa da aynı ölçekte bilindiği doğru değildir. Dahası bu başlık altında sıralanan kusurlar genellikle belli bir akım için tarif edildiği ölçüde genel bir tanım olmaktan çıkıp söz konusu akımın kimi özgünlükleriyle algılanan ve bundan ibaretmiş gibi görünen kusurlara indirgenebilmektedir.

Oysa bu tariflerin genel tanımları vardır ve bu genel tanımlarının altının çizilmesine de ihtiyaç vardır.

Doktrinerlik kusurunun kaynağında yer alan doktrin sözcüğü esasen her hangi bir grubun "genel doktrin" diye tarif edilebilecek olan Marksizm Leninizm hakkındaki kendi yorumunu ifade eden bir terim olarak anlaşılmalıdır. Bir başka deyişle doktriner diye tarif edilen bir akım marksizmin en doğru yorumu ve ifadesi olarak kabul ettiği kendi ilkeleri, tezleri vb.yi siyasal faaliyetin temel malzemesi haline getirmekle belirlenir. Bu durumda somut siyasal gelişmelerin somut analizinin yerini bu ilkeler alır, somut duruma uygun somut taktik tutumların yerine de bu ilkelerin veya tespitlerin vazedilmesi geçer. Bu bakımdan söz konusu olan tutum esasen propaganda ve polemikler yoluyla militan devşirme faaliyetinin kitlelere dönük siyasi faaliyet yürütmenin yerine geçirilmesi ve siyasal faaliyetin gerekleri ile örgütlenmenin ölçülerinin birbirine karıştırılması söz konusudur.

Elbette bir örgütün kendi bünyesine yeni militanlar katmak için onlara kendi görüş ve ilkelerini benimsetmesi ve onları bu mihenk taşında sınaması gayet tabii ve gereklidir. Siyasi faaliyetin de son tahlilde bu amaçla bir bağı vardır ve olması gayet tabiidir. Ama bir kez siyasi faaliyetin içeriği ve yöntemlerimilitan örgütlemenin gereği olan içerik ve yöntemlerle ikame edildi mi o zaman sadece bu faaliyetin muhatabı olabilecek unsurlara hitap eden bir siyaset çizgisine mahkum olunur. Bu da söz konusu akımın meşrebine göre değişse bile özünde değişmeyen bir tutumu ifade eder. Dar bir örgütlenmeyi hedefleyen bir akım doktriner bir siyaset tarzı benimsediğinde sadece kendi örgütsel çerçevesine uygun olabilecek unsurlara hitap eden bir siyasi faaliyete yönelirler yahut bunun aksini iddia ederek bile olsa bundan ileri geçemeyen bir çerçeveye hapsolurlar. Başka akımlarla ilişkilerinde de benzer bir yönelimi olur. Onlara da daima kendi ve ölçülerini dayatan ve onlardan bu ilkeleri ve ölçüleri benimsemelerini bekleyen bir tutum bu tür akımların yönelimlerine damga vurur. Bu da kah herkese birlik çağrıları yapan kah herkesi her aşamada ve vesilede dışlayan ben merkezci bir tutuma hayat verir.

Doktrinerliğin daima sekterizm denen içe dönük dar ve kapalı bir cemaat gibi siyasal faaliyet sürdürme hastalığı ile birlikte anılması da tesadüf ve boşuna değildir. Doktriner siyaset açıkça ilan etse de etmese de esasen bir bir militan kaydederek ve bazen da rakiplerinin şu ya da bu yolla bir bir sahneden silinmesi beklentisi ile doğrusal bir gelişmeyle devrimci hareketin tümünü ikame etme beklentisine endeksli bir tutumu ifade eder. Aynı zamanda sekter ve dar grup çıkarlarının damga vurduğu siyaset tarzı bu madalyonun diğer yüzüdür.

Buna karşılık daha geniş meşrepli olup da herkese hitap etmeyi tercih edenlerin doktrinerliğe tamamen aşılı olduğu da sanılmamalıdır. Zira zaten doktrinerleri doktriner yapan da fısıltıyla konuşmaları değil herkese açık alanda yürütülen siyaseti örgütlenme alanının ölçüleriyle yürütmeleridir ve bu bakımdan örgütlenmenin niteliğine göre değişik doktrinerlik türleri olsa da sekterizm ve dar grup çıkarlarına göre siyaset yapma tutumu her ölçekte ve farklı tip ve çaplarda örgütlerde de pek ala görülebilir.

Devrimcilerin örgütlenmesi ile kitlelerin örgütlenmelerini ayırt etmeye baştan beri ve her aşamada özen gösteren KöZ'ün arkasında duran komünistler, siyasette doktriner tutuma da aynı titizlikle mesafe almaktadır. Devrimcilere yönelik tutumları ve önerileriyle kitlelere dönük siyasal tutum ve girişimlerini birbirlerine karıştırmamaya özen göstermektedirler. Bu aynı zamanda ilkeleri ile taktik tutumlarını ve bu taktik tutumların gereği oylan siyasi adımlarını da birbirine karıştırmamayı gerektirmektedir. Öte yandan herşeyden önce KöZ'ün arkasında duran komünistleri diğer akımlardan ayırt eden hususların başında kendi ilkelerini kendileri icat etmek yerine komünistlerin hepsinin üzerinde hem fikir olduklarını ilan ettikleri temel referansları ayırddedip bu referansları kendilerine ve başkalarıyla ilişkilerinde asıl mihenk taşı olarak tarif ve ilan etmiştirler. Zaman zaman bu referansların sık sık hatırlatılmasını doktrinerlik diye yorumlayanların sandığının aksine, bu referanslara göre siyasal faaliyet yürütmek doktrinerlik hastalığına karşı en etkili aşıyı ifade etmektedir.

KöZ'ün arkasında duran komünistler geride bıraktığımız seçim çalışmalarına da bu bilinçle yöneldiler ve bu deneyimden elde ettikleri dersleri, (ki bunlar arasında elbette doktrinerlik ile ilgili dersler de vardır) dağarcıklarına katarak yollarına devam ediyorlar.

(Nisan 2009, KöZ)

KOMÜNİST
KöZ

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Proleter devrimciler tarihinde kadın hareketi

8 Mart bir mücadeleler tarihidir. Kadın mücadelesinin, diğer toplumsal mücadelelerin ve devrimsel anların kıvılcımı oluşunun tarihidir. Ve bu tarih bize göstermiştir ki kadınların mücadelesi insanlığın da mücadelesidir. Bunun ilk örneğini tarihteki ilk proletarya diktatörlüğü olan Paris Komünü'nün kurulmasında görebiliriz.

1871'de Almanlarla yapılan savaş esnasında Fransa'da tam bir ekonomik çöküş yaşanmaktaydı. Savaş nedeniyle erkek işçilerin hemen hepsi silah altındaydı. Bu dönemde çalışan erkeklerin çoğu için tek gelir kaynağı Ulusal Muhafızlara ödenen, 1.50 Frank'lık ücretti. Erkek işçilerinin çoğunun askerde olması kadınları çalışmaya çekmişti. Ne var ki kadınlara erkek işçilere ödenen ücretin ya yarısı ya da üçte biri ödenmekteydi. Kadınlar arasında bir taraftan iş bekleme kuyrukları artarken öte yandan da bir meslek olarak fuhuş yaygınlaşmaya başlamıştı.

Bütün bu baskı ve sömürü içerisindeki proleter kitlelerin Ulusal Muhafızlar nedeniyle silahlanmaya başlaması başkenti terk etmiş olan Thiers Hükümeti için de tehlike oluşturmaktaydı. Kendi başkentinde otoritesini kabul ettirmek isteyen Thiers, Paris'i kontrol altına almak istiyordu. Thiers'e bağlı birlikler 18 Mart 1871'de, başkenti Almanlara karşı savunmak üzere kurulmuş silahlı halk milisleri olan Ulusal Muhafızlara ait topları ele geçirmek amacıyla bir saldırı plandı. Ama plan istedikleri gibi yürümedi.

18 Mart gecesi ise Parisli kadınlar, çocuklarını yanlarına alarak sokaklara çıktılar. Ulusal Muhafızları yanlarına alan kadınlar o gece ulusal muhafızları hükümete karşı ayaklandırdı. Tarihin ilk proletarya diktatörlüğünün kurulması işte Parisli proleter kadınların bu mücadelesiyle kazanıldı. Ama proleter kadınların asıl rolü belki de bu devrime ön ayak olmaları değildi. Proleter kadınlar devrim sonrasında her organda, her aşamada rol alarak tarihin de akışını değiştiriyordu.

Paris Komünü, kadın erkek eşitliği konusunda tarihin o zamana dek gördüğü en kayda değer gelişmeleri hayata geçirmiştir. Özgürlük, eşitlik ve kardeşlik Parisli emekçi kadınların dilinde bu sefer burjuvazinin değil, proletaryanın iktidarının sloganları olmuştur. Bu da kendisini devletin ve sermayenin iktidarına dayayan kadınların değil, devlete ve sermayeye karşı mücadele verilmesi gerektiğini pratik yaşamlarında anlayan proleter kadınların bir ürünüdür.

Tarihte proleter kadınların proleter devrimlerin en dinamik öznesi olmasının tek örneği Paris Komünü değildir. 1917 Şubat Dev-rimi'nin de alevlenmesinde en büyük rol Petrograd varoşlarındaki kadın işçilerindi.

Rus Çarlığı 1917 yılına girdiğinde savaş şiddetlenmiş, dondurucu kış soğukları ve kıtlık baş göstermiş, grevler, gösteriler ve çatışmalar Rusya'yı sarmaya başlamıştı. Devrimci çalkantıların Petrograd sokaklarını sardığı bir dönemde, Rus takvimleri 23 Şubat'a, yani 8 Mart'a yaklaşırken devrimci çevreler de her sene yaptıkları gibi Uluslararası Kadınlar Gününde toplantılar yapmak, bildiriler dağıtmak için hazırlanıyorlardı. Ama bu kez 8 Mart çok daha farklı olacaktı.

Her coğrafyada olduğu gibi Rusya'da da kadınlar, yaşamın her alanında üzerlerindeki baskıyı hissediyorlardı. Çalışan kadınların büyük bir kısmı hizmetçilik yapıyor, evlere temizliğe gidiyordu. Tekstil ve konfeksiyonda da çocuklar ve kadınlar vardı. Çalışma saatleri onaltı saati buluyordu ve bu kadınlar çok zor şartlarda yaşıyorlardı. Kazandıkları paraysa karınlarını bile doyurmaya yetmiyordu. Tarımda çalışan kadınların durumları daha iyi değildi. Rus egemen sınıfları savaş nedeniyle erkek işçilerin büyük bir kısmını askere alsa da, son yıllarda büyük şehirlerdeki işçi oranı da ciddi bir artış göstermekteydi. Rus Çarlığı'nın yeni proleterleri köylerden kentlere sürüklenen ve çoğunluğu kadın olan göçmen işçilerdi. 1914 yılı ile 1917 yılı arasında büyük şehirlerdeki kadın işçilerin sayısı iki katına çıkmıştı. Bu işçiler arasında okuma yazma oranı son derece düşüktü.

İşte 1917 yılının 23 Şubat'ı yaklaşırken proleter kadınlar, Uluslararası Kadınlar Günü için örgütleniyor, fabrikaları eylemlerine taşıyorlardı. 18 Şubat günü Petrograd'taki Putilov fabrikasında başlayan grevlerin bütün şehre yayılması tekstil işçisi kadınların 23 Şubat eylemine diğer fabrikaları katmalarıyla olmuştu. Kitleselleştikçe kendisini çatışmada bulan kadın ve erkek işçiler artık çarlığın, otokrasinin yıkılmasını, emperyalist savaşın bitmesini talep edip sınıf savaşını yükseltiyorlardı.

1917 yılı eski Rus Takviminde Şubat ayına gelen, 8 Mart gösterileriyle Şubat Devrimi'nin çakışması bir tesadüf değildir. Şubat devrimine varan süreçte proleter kadın işçilerin mücadelesi, aynı Paris Komünü'nde olduğu gibi, sınıfsız, sınırsız özgür bir dünya için mücadeleyle kadının özgürleşmesi arasındaki ilişkinin somut bir örneğiydi.

8 Mart ne ağlanacak ne de bayram edilecek bir gündür. 8 Mart bir mücadeleler tarihidir. 8 Mart'ı 8 Mart yapan işçi kadınlar, bu günü direnişlerle, grevlerle, eylemlerle, örgütlenerek ve savaşarak yarattılar: 1857 yılının 8 Martı'nda Newyorklu kadın işçiler "eşit işe eşit ücret" ve 8 saatlik iş günü talebiyle greve girmişlerdi. Çalıştıkları fabrikayı işgal eden kadın işçilerden 128 tanesi fabrikada çıkan yangın sonucunda yaşamını yitirdi. 1910 yılında toplanan İkinci Enternasyonal de, Clara Zetkin'in önerisiyle ve çalışmalarıyla, 8 Mart'ı Uluslararası Kadınlar Günü olarak ilan etti.

8 Mart tarihini mücadeleleriyle yaratanların amacı kadın sorununu belirli gün ve haftalara eklemek ve yılın bir günü kadınlara karanfillerle sunmak değildi. Onlar, dünyanın tüm kadınlarına, kadınların kendilerini ve tüm insanlığı özgürleştirmek için yıllarca mücadele ettiğini hatırlatacak ve bu temelde örgütlenmenin önemine işaret edecek bir mücadele günü adamak istediler. 8 Mart'ı Uluslararası Kadınlar Günü olarak ilan eden İkinci Enternasyonal ise hiçbir zaman kadınlar yararına ortaya konan ilkelerin ve taleplerin uluslararası planda gerçekleştirilmesi görevini üstlenecek olan bir organ oluşturmadı.

Kendilerini İkinci Enternasyonal'in oportünizminden kararlı bir şekilde ayıran Bolşevikler ise, kadınların mücadelesinin insanlığın kurtuluş mücadelesine dönüşmesi için bu hareketlerin kendilerini iki yüzlü burjuva ideolojisinden ve her türlü oportünizmden kurtarması gerektiğinin ve burjuva diktatörlüklerini alaşağı etmeyi hedeflemesinin öneminin altını çiziyordu. Bugün insanlığın kurtu-luşu kadının özgürleşmesinden de geçiyorsa, kadının özgürleş-mesi da ancak en ezilen ve sömürülen kadınların mücadelesinin desteklenmesinden ve varolan burjuva düzeninin yıkılmasından geçer.

(Mart 2007, KöZ)

"Kadın kadına" 8 Martların kökeni

...

Kadınlar günü dendiğinde bugünü kadınların kadın kadına kutlamak istemesi belki kimilerine gayet tabii gelebilir. Ama öyle değildir ve dünyanın pek az yerinde böyle bir uyduruk gündem vardır. Üstelik, bu sorunun Türkiye'deki kadar büyük çapta bir yer teşkil ettiği bir coğrafya da yoktur. En azından dünyanın başka yerlerinde bu tartışma, 8 Mart eylemlerini bu eksenden ve bu kadar ciddi bir biçimde bölecek bir öneme sahip değildir. Keza 8 Mart'ın Dünya Kadınlar Günü olarak mı, yoksa Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak mı anılacağı konusu da, eskiden beri en azından solcular arasında tartışma konusudur; ancak bu eksende Türkiye'de olduğu çapta bir ayrışmaya dünyanın başka yerlerinde de rastlamak mümkün değildir.

Demek ki Türkiye'de 8 Martların bu eksenler üzerinden bölünmesinin nedenlerini uluslararası ölçekte veya devrimci literatürde aramak akla ziyan olur. Aksine bu ayrışmanın nedenlerini esas olarak Türkiye devrimci ve sosyalist hareketinin yakın tarihinde arayıp bulmak gerekir. Bakıldığında bu nedenler tastamam orada bulunacaktır.

Doğrusu 8 Martlar Türkiye solunun belleğine yeni girmiş değildir. Öteden beri 8 Mart'ın ne olduğu ve 8 Mart'ta ne yapılması gerektiği bütün devrimcilerin ve sosyalistlerin az çok gündeminde olmuştur. Ama 8 Martların ağırlıklı bir anlam kazanması, açıktır ki 80 sonrasında 12 Eylül'ün perdelerinin hafif hafif aralanmakta olduğu evrede olmuştur.

Bu evre rast gele bir evre değildir. Bu evre 12 Eylül'den çıkışın kontrollü bir biçimde sağlanması yönünde devlet tarafından yapılan planlara uygun olarak şekillenmiş bir dönemi ifade eder. Bu dönem 12 Eylül öncesindeki devrimci akımları eleştiriye tabii tutan muhtelif romanların piyasaya çıkmasıyla başlatılabilir. Bunlara sonradan (aslen kendisi de bir kafir olan bir şahsın yakıştırmasıyla) haklı olarak "küfür romanları" denecektir.

Devrimci akımların savunucularının büyük çoğunluğunun henüz cezaevlerinde veya sürgünde olduğu, seslerinin henüz pek az çıkmakta olduğu bu döneme, 80 öncesinde zaten devrimci harekete sert eleştiriler getirmekte olan muhtelif reformist siyasal eğilimlerin sözcüleri, 80 öncesi devrimci hareket içinde marjinal bir konumda yer almış olan troçkistler ve büyük ölçüde de kendi geçmişinden şu ya da bu nedenle memnuniyetsiz olan bireyler damga vurmuştur. Böyle bir evrede, 12 Eylülcülerin katliamlar, işkenceler ve zindanlarla başlattığı devrimci solu tasfiye operasyonlarını tamamlayacak bir tasfiye dalgası ağır ağır kabartılmaktaydı. Bu kabarışta geçmişine şu ya da bu nedenle küskün veya bu geçmişe şu ya da bu ölçülerle eleştiri ile yaklaşan kalabalık bir eski devrimci kitlesi hatırı sayılır bir ağırlık oluşturmaktaydı.

İşte ilk feminist girişimler bu evrede seslerini her zamankinden fazla duyurdu ve 8 Martların ve kadın sorununun öncekinden farklı bir içerikle ele alınması ilk kez bu iklimde oldu.

Bu akımın ilk kadroları ise öteden beri zaten feminist olan ve kadın hareketini önemseyenlerden ziyade eskiden şu ya da bu devrimci akım içinde yer almış ve devrimci hareketlerden şu ya da bu biçimde kopmuş veya uzaklaşmış kadınlar tarafından sağlandı. Bu nedenle de 80 sonrasında kadın hareketinin şekillenmesi ve onun gündemlerinin içeriğinin doldurulması bu özgül etken dolayısıyla haddinden fazla sol hareket ile ilişkili ve sol hareketle hesaplaşma eğiliminde bir çizginin damgasını taşıdı. 8 Martların ve kadın hareketinin öyle olması gerekmezken ve zorunlu değilken sol hareketle hep içli dışlı olmasının ve kendini ısrarla devrimci akımlarla ayırt etme eğilimi içinde olmasının asıl ve belirleşici nedenini bu ilk kadroların niteliğinde ve dönemin tasfiyeci karakterinde arayıp bulmak gerekir.

8 Martların Türkiye'de özgün bir anlam kazanması ve 8 Martların Türkiye'de başka yerlere benzemeyen bir biçimde bölünmesinin ardında yatan etkenlerin başında bu gelmektedir. Bu saptanmaksızın 8 Martların neden Türkiye'de farklı bir biçimde ve aynı zamanda solu da bölecek şekilde bölündüğünü kavramak mümkün değildir. Aynı zamanda da bu bölünmede tasfiyeci ve reformist akımlarla (bu akımlar devrimcilere kıyasla erkek egemen bakış açısından daha azade olmadıkları halde) feministlerin anlaşılmaz bir biçimde yan yana durmalarının sırrı da burada yatmaktadır. Bu itibarla 8 Martların kadın kadına olması fikri esas itibariyle devrimci akımlardan uzak durma eğilimi ve planlarıyla örtüşerek şekillenmiş bir eğilimdir ve bu nedenle Türkiye'ye özgü bir mahiyet taşımaktadır. Aynı nedenle de bu kutuplaşmada daima reformistler, tasfiyeciler ve feministlerin bir tarafta devrimcilerin diğer tarafta öbekleşmesi tesadüf değildir. Demek ki "kadın kadına 8 Mart" ve "8 Martları kadın erkek elele kutlama" ayrışmasının ardındaki özgün etken evvela böyle kavranmalıdır.

Daha sonra 90'lı yılların ortasından itibaren Mart ayının bir başka sürecin başlangıç noktası haline geldiği bir evre takip eder. Bu evreye damga vuran dönüm noktası da yine Mart ayına rastlayan 1995 Gazi ayaklanması ve onun sembolize ettiği dinamiklerdir. Bu dönemeçten itibaren Mart ayları 1 Mayıslara kadar süren bir başka kıpırdanışın zemini haline gelmiştir. Böylelikle, Mart aylarının devrimcilerle reformistlerin başka bir eksen üzerinden bölünmesinin gündeme gelmesiyle birlikte, 8 Martların bölünmesinin ekseni de değişmiştir. Bu ikinci evrede 8 Martlar esas olarak Mayıslara kadar uzanan bir devrimci reformist kutuplaşmasına tabi olarak ve esas itibariyle bu eksenin gölgesinde bir bölünmeye uğramaya başlamışlardır. Bir başka deyişle bu eksenin ağır bastığı dönemde kadın kadına kadın erkek elele tartışması giderek gölgeye düşmüştür.

Aynı dönemde apayrı nedenlerle kürt hareketinin kendi özel ihtiyaçları ve planlarından kaynaklanan bir başka dinamiğe değinmekte yarar var. Bu evrede Kürtlerin de harekete bizzat militan olarak katılan kadınların dışındaki kadın kitlesini seferber etmek üzere planlar yaptıkları gözlenebilir. Bu çerçevede, daha çok ev kadınları konumundaki kadınları erkeklerin vesayet ve denetimi altından kurtarmak kaygısıyla, ve özellikle bu kadın kesimini seferber edebilmek için, kadın kadına kitle eylemleri örgütlemeye ve feministlerin başını çektiği eğilimden farklı nedenlerle ve farklı sonuçlara yol açacak şekilde kadın mitingleri düzenlemeye bilhassa bu dönemde önem vermişlerdir.

Bu dönemin 1998 8 Martı ile bir doruk noktasına uğrayarak sona erdiğini söyleyebiliriz. Bu dönüm noktası aynı zamanda Öcalan'ın rehin alınmasına öngelen son 8 Mart'tır ve bu dönemeç aynı zamanda Kürt kadınlarının feministlerden ayrı durdukları son 8 Mart olarak da kayda geçebilir.

Bu dönemeçten sonra devrimcilerle reformistlerin başka eksenlerde bölünmeleri kesin olarak sona ermemekle birlikte, 8 Martlar giderek daha fazla feministlerle reformistlerin damga vurduğu bir eksen üzerinden ayrışmanın basıncıyla yüzyüze kalmıştır. Aynı nedenle de 10 yıldır her 8 Mart o dönemdeki genel siyasal güçler dengesinin durumuna ve sol hareket içindeki eğilimler arası dengelerin konumuna göre şu ya da bu biçimde bölünmekte olsa da, kadın kadına veya "kadın erkek ele ele" teması zaman zaman öne çıkan zaman zaman biraz daha geri düşen bir konu olarak gündemde olmuştur. Kadın kadına 8 Mart konusunun yeniden devrimcilerin gündemini etkileyen bir mahiyet kazanmasının geri çekilme eğilimin damga vurduğu ve tasfiyeciliğin yeniden kabarmaya başladığı bu evreye tekabül etmesi de tesadüf değildir.

...

(Mart 2008, KöZ)